

Markus Evangelium

I Kapitlet

Johannes predikar och döper. Jesus döps, frestas, predikar, kallar lärjungar och botar sjukdomar.

Detta är början av Jesu Kristi, Guds Sons, evangelium, 2. som det är skrivet hos profeterna: Se, jag sänder min budbärare* framför ditt ansikte, som skall bereda din väg framför dig. *KXII: ängel.

Mal. 3:1. Matt. 3:3, 11:10. Luk. 7:27.

3. En röst ropar i öknen: Bered Herrens väg, gör hans stigar raka, Jes. 40:3. Matt. 3:3. Luk. 3:4. Joh. 1:15f.

4. så kom Johannes och döpte i öknen och predikade omvändelsens* dop till syndernas förlåtelse.

*KXII: bättringens. Alt. övers.: sinnesändringens, ångerns. Matt. 3:1. Luk. 3:3.

5. Och hela Judeen och Jerusalemens invånare gick ut till honom och de lät sig alla döpas av honom i floden Jordan och bekände sina synder.

6. Och Johannes var klädd i kamelhår och ett läderbälte om livet, och han åt gräshoppor och vildhonung.

3 Mos. 11:22. Matt. 3:4.

7. Och han predikade och sade: Efter mig kommer den som är starkare än jag. Jag är inte ens värdig att böja mig ner för att lösa upp hans skorem.

Matt. 3:11. Luk. 3:16. Joh. 1:26-27.

8. Jag döper er med vatten, men han skall döpa er med den Helige Ande.

Apg. 1:5, 2:4, 11:16, 19:4.

9. Och det hände sig vid den tiden,

att Jesus kom från Nasaret i Galiléen och han lät döpa sig av Johannes i Jordan. Matt. 3:13. Luk. 3:21.

10. Och strax då han steg upp ur vattnet, såg han himlarna öppna sig och Anden såsom en duva komma ner över honom. Joh. 1:32.

11. Och en röst kom från himlen: Du är min älskade Son, i vilken jag har mitt behag.

Ps. 2:7. Jes. 42:1. Matt. 3:17, 17:5.

Mark. 9:7. 2 Petr. 1:17.

12. Och genast drev Anden honom ut i öknen. Matt. 4:1. Luk. 4:1.

13. Och han var i öknen i fyrtio dagar och frestades av Satan, och var bland vilddjuren, och ånglarna betjänade honom. Matt. 4:11.

14. Men sedan Johannes hade blivit satt i fångelse, kom Jesus till Galiléen och predikade evangelium om Guds rike, Matt. 4:12. Luk. 4:14.

15. och sade: Tiden är fullbordad, och Guds rike är nära. Omvänd er* och tro evangelium. *KXII: Gör bättring.

Alt. övers.: Gör sinnesändring, ångra er.

Matt. 3:2.

16. När han då gick utmed Galileiska sjön, fick han se Simon och Andreas, hans bror, kasta ut nät i sjön, för de var fiskare. Matt. 4:18. Luk. 5:2.

17. Och Jesus sade till dem: Följ mig, och jag skall göra er till människofiskare.

18. Och genast lämnade de sina nät och följde honom.

19. Och när han hade gått lite längre fram, såg han Jakob Sebedeus son, och hans bror Johannes, där de satt i båten och lagade näten.

Matt 4:21.

20. Och genast kallade han dem till sig. Då lämnade de sin far Sebedeus och dem som var lejda kvar i båten och följde honom.

21. Och de gick in i Kapernaum, och genast gick han in i synagogan på sabbaten och undervisade.

Matt. 4:13, 23. Luk. 4:31.

22. Och de förundrade sig mycket över hans lära, ty han undervisade dem såsom en som har auktoritet och inte såsom de skriftlärda.

Matt. 7:28-29. Luk. 4:32.

23. Och i deras synagoga fanns det en människa, besatt av en oren ande, och han ropade

Luk. 4:33.

24. och sade: Låt oss vara*! Vad har du med oss att göra, Jesus av Nasaret? Har du kommit för att förgöra oss? Jag vet vem du är, du Guds Helige.

*KXII: Ack. Matt. 8:29. Mark. 5:7.

25. Men Jesus talade strängt* till honom, och sade: Tig, och kom ut ur honom.

*KXII: näpste.

26. Då slet den orene anden i honom, ropade högt och for ut ur honom.

27. Och alla förundrade sig, så att de frågade varandra och sade: Vad är detta? Vilken ny lära är detta? Ty med makt befaller han till och med de orena andarna, och de lyder honom.

28. Och ryktet om honom spred sig genast ut i hela trakten omkring Galiléen.

29. Så snart de hade gått ut från synagogan kom de till Simons och Andreas hus med Jakob och Johannes.

Matt. 8:14. Luk. 4:38.

30. Men Simons svärmor låg sjuk i

feber, och de talade genast med honom om henne.

31. Då gick han fram och tog henne vid handen och reste upp henne. Genast lämnade febern henne, och hon tjänade dem.

32. Och om aftonen när solen hade gått ner, förde de till honom alla som var sjuka och besatta av onda andar*.

*KXII: djävlar. Matt. 8:16. Luk. 4:40.

33. Och hela staden var församlad utanför dörren.

34. Och han botade många som led av olika slags sjukdomar och drev ut många onda andar*, men han tillät inte de onda andarna* att tala, eftersom de visste vem han var.

*KXII: djävlar[na]. Luk. 4:41. Apg. 16:17-18.

35. Och tidigt på morgonen, innan det hade blivit dag, stod han upp och gick ut och bort till en öde trakt, och där bad han.

Luk. 4:42.

36. Och Simon och de som var med honom skyndade efter honom.

37. Och när de hade funnit honom, sade de till honom: Alla söker dig.

38. Och han sade till dem: Låt oss gå till de närmaste städerna, så att jag kan predika där också, ty därför har jag kommit.

Luk. 4:43.

39. Och han predikade i deras synagogor över hela Galiléen och drev ut de onda andarna*.

*KXII: djävlar.

40. Och till honom kom en spetälsk man, bad honom och föll på knä inför honom och sade till honom: Om du vill, kan du göra mig ren.

Matt. 8:2. Luk. 5:12.

41. Då förbarmade sig Jesus och räckte ut sin hand och rörde vid honom och sade till honom: Jag vill, bli ren!

42. Och när han hade sagt det, försvann spetälskan genast från honom och han blev ren.

43. Och han talade strängt till honom och sände genast iväg honom

44. och sade till honom: Se till, att du inte säger detta för någon, men gå bort och visa dig för prästen och offra för din rening det som Mose har befallt, till ett vittnesbörd för dem.

³ Mos. 14:2. Matt. 8:4.

45. Men då han kom ut, började han ivrigt förkunna och sprida ut det som hade hänt, så att han inte längre öppet kunde gå in i staden, utan höll sig utanför i öde trakter, och de kom till honom från alla håll. Luk. 5:15.

2 Kapitlet

Jesus botar en lam, kallar Matteus, undervisar om fastan. Lärjungarna plockar ax på sabbaten.

Och efter några dagar gick han åter in i Kapernaum, och ryktet spred sig att han var i huset.

Matt. 9:1.

2. Då samlades genast så många där att de inte fick rum, inte ens utanför dörren, och han talade ordet till dem.

3. Då kom de fram till honom med en lam, som bars av fyra män.

Luk. 5:18.

4. Och då de inte kunde komma fram till honom för folkets skull, tog de bort taket på huset där han var, gjorde ett hål och firade ner sängen, som den lame låg i.

5. När Jesus såg deras tro, sade han till den lame: Min son, dina synder är förlåtna.

6. Nu satt där några skriftlärda, som tänkte i sina hjärtan:

7. Varför talar denne sådana hädelser? Vem kan förlåta synder, utom Gud allena? Jes. 43:25.

8. Och Jesus märkte genast i sin ande att de tänkte sådant för sig själva, och sade till dem: Varför tänker ni sådant i era hjärtan?

9. Vilket är lättare att säga till den lame: Dina synder är förlåtna, eller att säga: Stå upp, tag din säng, och gå?

10. Men för att ni skall veta, att Människosonen har makt på jorden att förlåta synder, sade han till den lame:

11. Jag säger dig. Stå upp, tag din säng och gå till ditt hus.

12. Och genast stod han upp och tog sin säng och gick ut inför allas åsyn, så att alla förundrade sig mycket och prisade Gud, och sade: Sådant har vi aldrig sett.

13. Och han gick åter iväg längs sjön, och allt folket kom till honom, och han undervisade dem.

14. Och då han gick där fram, såg han Levi, Alfeus son, sitta vid tullen och sade till honom: Följ mig. Och han stod upp och följde honom.

Matt. 9:9. Luk. 5:27.

15. Och det hände sig, medan han låg till bords i hans hus, att också många publikaner* och syndare låg till bords med Jesus och hans lärjungar. Ty de var många, och de följde honom.

*tullindrivare.

16. Och då de skriftlärda och fariséerna såg, att han åt med publikaner och syndare, sade de till hans lärjungar: Varför äter och dricker han med publikaner och syndare?

17. När Jesus hörde detta, sade han till dem: De friska behöver inte läkare, utan de sjuka. Jag har inte kommit för att kalla rättfärdiga, utan syndare till omvändelse*.

*KXII: bättring.

Alt. övers.: sinnesändring, ånger.

Matt. 9:12-13. Luk. 5:31-32. 1 Tim. 1:15.

18. Johannes och fariséernas lärjungar fastade. Och de kom och sade till honom: Varför fastar Johannes och fariséernas lärjungar, men inte dina lärjungar? Matt. 9:14. Luk. 5:33.

19. Jesus sade till dem: Kan väl bröllopsfolket fasta, så länge brudgummen är hos dem? Så länge de har brudgummen hos sig, kan de inte fasta.

20. Men dagar skall komma, då brudgummen skall tas ifrån dem och då på den tiden skall de fasta.

21. Ingen syr en lapp av okrympt tyg på ett gammalt klädesplagg, annars river det nya stycket bort ännu mer av det gamla, och hålet blir värre.

Matt. 9:16. Luk. 5:36.

22. Och ingen slår nytt vin i gamla skinnläglar*, annars spränger det nya vinet skinnläglarna, och vinet spills ut, och skinnläglarna fördärvas. Utan nytt vin skall man slå i nya skinnläglar.

*tillverkades oftast av getskinn, som syddes ihop, varvid djurets hals användes som öppning.

23. Och det hände sig att han på sabbaten gick genom sädesfält, och hans lärjungar började rycka av axen under det de gick. Matt. 12:1. Luk. 6:1.

24. Och fariséerna sade till honom: Se, varför gör de sådant som inte är tillåtet på sabbaten?

2 Mos. 20:10. 5 Mos. 23:25.

25. Då sade han till dem: Har ni aldrig läst vad David gjorde, då han och de som var med honom kom i nöd och blev hungriga? 1 Sam. 21:6. Matt. 12:3.

26. Hur han, då Abjatar var överstepräst, gick in i Guds hus och åt skådebröden, som det inte är tillåtet för andra än för prästerna att äta och hur han även gav åt dem som var med honom? 2 Mos. 29:32. 3 Mos. 8:31, 24:5f.

27. Och han sade till dem: Sabbaten

är gjord för människans skull, och inte människan för sabbatens skull.

28. Så är nu Människosonen herre också över sabbaten. Matt. 12:8. Luk. 6:5.

3 Kapitlet

Jesus botar en man med förtvinad hand och utser tolv apostlar. Synd mot den Helige Ande. Jesu mor och bröder.

Och han gick åter in i synagogan och där var en man som hade en förtvinad hand. Matt. 12:9. Luk. 6:6.

2. Och de vaktade på honom, om han skulle bota honom på sabbaten, för att de skulle kunna anklaga honom.

3. Då sade han till mannen, som hade den förtvinade handen: Stå upp och kom hit fram.

4. Och han sade till dem: Vad är tillåtet: att göra gott på sabbaten eller att göra ont, att rädda liv eller döda? Men de teg.

5. Då såg han sig omkring på dem med vrede, bedrövad över att deras hjärtan var så förhårdade, och sade till mannen: Räck ut din hand. Och han räckte ut den och hans hand blev frisk igen som den andra.

6. Men fariséerna gick ut och höll genast råd med herodianerna mot honom, hur de skulle kunna döda honom. Matt. 22:16.

7. Men Jesus gick med sina lärjungar avsides bort till sjön, och med honom följde en stor folkskara från Galiléen och från Judéen, Matt. 4:25.

8. från Jerusalem, Iduméen, landet på andra sidan Jordan, och de som bodde omkring Tyrus och Sidon, en stor folkskara, kom till honom, när de fick höra om de stora gärningar han gjorde.

9. Och han sade till sina lärjungar, att en båt skulle hållas till hands åt honom för folkets skull, för att de inte skulle tränga sig in på honom.

10. Ty han botade många, så att alla som hade några plågor föll över honom och ville röra vid honom.

11. Och när de orena andarna såg honom, föll de ner för honom och ropade, och sade: Du är Guds Son.

12. Men han sade strängt till dem, att de inte skulle avslöja honom.

Mark. 1:25.

13. Och han steg upp på berget och kallade till sig dem han själv ville, och de kom till honom.

Matt. 10:1. Mark. 6:7. Luk. 6:12, 9:1.

14. Och han utsåg tolv, för att de skulle vara med honom och för att han skulle sända ut dem till att predika, 15. och för att de skulle ha makt att bota sjukdomar och driva ut onda andar*:

*KXII: djävlar

16. Simon, som han gav namnet Petrus,

Joh. 1:42. Apg. 1:13.

17. sedan Jakob, Sebedeus son, och Johannes, Jakobs bror, vilka han gav namnet Boanerges, det betyder: Åskans barn,

Luk. 9:54.

18. sedan Andreas och Filippus och Bartolomeus och Matteus och Tomas och Jakob, Alfeus son, och Taddeus och Simon kanaaniten

19. och Judas Iskariot, densamme som förrådde honom.

20. Och de kom in ett hus och folket församlade sig åter, så att de inte ens hade tid att äta.

21. Och när hans närmaste fick höra detta, gick de ut för att ta hand om honom. Ty de sade: Han är från sina sinnen.

22. Men de skriftlärda, som hade kommit ner ifrån Jerusalem, sade:

Han har Beelsebul, och med de onda andarnas* furste driver han ut de onda andarna*.

*KXII: djävulen, djävlar. Matt. 9:34, 12:24. Luk. 11:15. Joh. 7:20, 8:48f, 10:20.

23. Då kallade han dem till sig och talade till dem i liknelser: Hur kan Satan driva ut Satan?

Matt. 12:25. Luk. 11:17.

24. Och om ett rike kommer i strid med sig självt, så kan det riket inte bestå.

25. Och om ett hus kommer i strid med sig självt, så kan det huset inte heller bestå.

26. Sätter sig nu Satan upp emot sig själv och är i strid med sig själv, så kan han inte bestå, utan det är ute med honom.

27. Ingen kan gå in i en stark mans hus och plundra honom på hans tillhörigheter, utan att han först binder den starke. Sedan plundrar han hans hus.

Matt. 12:29.

28. Sannerligen säger jag er: Alla syndar skall människors barn få förlåtelse för, också alla hädelser, hur mycket de än hädar,

Matt. 12:31. Luk. 12:10. Hebr. 6:4. 1 Joh. 5:16.

29. men den som hädar den Helige Ande, får ingen förlåtelse i evig tid, utan är skyldig till evig dom.

30. För de sade: Han har en oren ande.

31. Då kom hans bröder och hans mor, och de stannade utanför och sände bud till honom för att kalla honom.

Matt. 12:46. Luk. 8:19.

32. Och folket satt omkring honom, och de sade till honom: Se, din mor och dina bröder är där ute och söker dig.

Luk. 8:20.

33. Han svarade dem och sade: Vem är min mor och mina bröder?

34. Och han såg sig omkring på dem,

som satt runt omkring honom, och sade: Se, min mor och mina bröder.

35. Ty den som gör Guds vilja, han är min bror och min syster och min mor.

Joh. 15:14.

4 Kapitlet.

Liknelser om himmelriket. Jesus stillar en storm på havet.

Och han började åter undervisa vid sjön, och till honom samlades mycket folk, så att han måste stiga i en båt. Och han satt där på sjön, och allt folket stod på land utmed sjön.

Matt. 13:1.

2. Och han lärde dem mycket i liknelser och sade till dem i sin undervisning:

Luk. 8:4.

3. Hör! Se, en såningsman gick ut för att så.

4. Och det hände sig när han sådde, att en del föll vid vägen och fåglarna under himlen kom och åt upp det.

5. Men en del föll på stengrunden, där det inte var mycket jord, och det kom strax upp, ty där var inte djup jord.

6. Men då solen gick upp, förbrändes det, och eftersom det inte var väl rotat, förtorkades det.

7. Och en del föll bland törnen, och törnena växte upp och förkvävde det, och det bar ingen frukt.

8. Men en del föll i god jord, och det kom upp och växte och bar frukt, en del trettiofalt och en del sextiofalt och en del hundrafalt.

9. Och han sade till dem: Den som har öron till att höra, han må höra.

10. Då han sedan blev ensam med dem som var hos honom tillsammans med de tolv, frågade de honom om liknelsen.

Matt. 13:10. Luk. 8:9.

11. Och han sade till dem: Åt er är givet att få veta Guds rikets hemlighet, men åt dem som är utanför ges allt genom liknelser,

12. för att de skall se med seende ögon, och ändå inget förnimma, och med hörande öron höra och ändå inget förstå, så att de inte omvänder sig, och får sina synder förlåtna.

Jes. 6:9, 29:10. Luk. 8:10.

Joh. 12:40. Apg. 28:26.

13. Och han sade till dem: Förstår ni inte denna liknelse? Hur skall ni då kunna förstå alla de andra liknelserna?

14. Såningsmannen sår ordet.

15. Det som såddes vid vägen, det är de hos vilka ordet väl blir sått, men när de har hört det, kommer genast Satan och tar bort ordet som var sått i deras hjärtan.

Matt. 13:19.

16. Likaså är det med det som såddes på stengrunden. När de har hört ordet, tar de genast emot det med glädje.

17. Men de har inte någon rot i sig, utan står endast till en tid. När det sedan kommer bedrövelse eller förföljelse för ordets skull, kommer de genast på fall.

18. Och det som såddes bland törnena, det är de som hör ordet,

19. och denna världens omsorger och rikedomens bedrägeri och andra begärelser kommer in och kväver ordet, och det blir utan frukt. 1 Tim. 6:17.

20. Och det som såddes i den goda jorden, det är de som hör ordet och tar emot det och bär frukt, en del trettiofalt och en del sextiofalt och en del hundrafalt.

21. Och han sade till dem: Inte tar man fram ett ljus, för att det skall sättas under skäppan* eller under bordet?

Sker det inte därför att det skall sättas på ljusstaken? *Ett sädesmått av trä.

Matt. 5:15. Luk. 8:16, 11:33.

22. Ty inget är fördolt, som inte skall bli uppenbarat, inte heller är något undangömt, som inte skall komma i dagen. Matt. 10:26. Luk. 8:17, 12:2.

23. Den som har öron till att höra, han må höra! Matt. 11:15.

24. Och han sade till dem: Se till vad ni hör. Med det mått, varmed ni mäter, skall det också mätas upp åt er, och ännu mera skall bli tilldelat åt er, som hör. Matt. 7:2. Luk. 6:38.

25. För den som har, åt honom skall bli givet, men den som inte har, från honom skall tas också det han har.

Matt. 13:12, 25:29. Luk. 8:18, 19:26.

26. Och han sade: Så är Guds rike, som när en man sår säd i jorden.

27. Och han sover och står upp natt och dag, och säden skjuter upp och växer, han vet själv inte hur.

28. För av sig själv bär jorden frukt, först strå, sedan ax, sedan fullmoget vete i axet.

29. När så frukten är mogen, använder han strax lien, ty skördetiden är inne.

30. Och han sade: Vad skall vi likna Guds rike vid? Och med vilken liknelse skall vi jämföra det?

31. Det är såsom ett senapskorn vilket, då det blir sått i jorden, är mindre än alla frön på jorden.

Matt. 13:31. Luk. 13:18.

32. Men då det är sått, skjuter det upp och blir större än alla kryddväxter, och får stora grenar, så att himlens fåglar kan bygga sina nästen i dess skugga.

33. Och i många sådana liknelser talade han ordet till dem, allt efter som de förmådde höra det, Matt. 13:34.

34. och utan liknelse talade han inte till dem. Men när de blivit ensamma uttydde han allt för sina lärjungar.

35. Och samma dag, då det hade blivit kväll, sade han till dem: Låt oss fara över till andra stranden.

Matt. 8:18f. Luk. 8:22.

36. Så lät de folket gå och tog honom med i båten, där han redan satt. Även andra båtar följde med honom.

37. Och det uppstod en häftig storm, och vågorna slog in i båten, så att den redan började fyllas.

38. Men han själv låg i aktern och sov, på en dyna. Då väckte de honom och sade till honom: Mästare, bryr du dig inte om att vi går under?

39. Och då han hade vaknat, talade han strängt* till vinden och sade till sjön: Tig, och var stilla! Och vinden lade sig, och det blev alldeles lugnt.

*KXII: näpste

40. Och han sade till dem: Varför är ni så rädda? Hur kommer det sig att ni inte har tro?

41. Och de blev mycket förskräckta och sade till varandra: Vem är denne, eftersom både vinden och sjön lyder honom?

5 Kapitlet

Jesus driver ut onda andar, stillar en kvinnas blodgång och uppväcker Jairus dotter.

Så kom de över till den andra sidan av sjön in i gadarenernas land. Matt. 8:28. Luk. 8:26.

2. Och genast då han hade stigit ur båten, kom en man emot honom från gravarna, som var besatt av en oren ande.

3. Han hade sitt tillhåll bland gravarna, och inte ens med kedjor kunde man binda honom.

4. Ty han hade många gånger varit bunden med fotbojor och kedjor, men kedjorna hade blivit avslitna av honom, och fotbojorna sönderbrutits, och ingen kunde få makt över honom.

5. Och han höll alltid, dag och natt, till på bergen och i gravarna och skrek och slog sig själv med stenar.

6. Då han nu fick se Jesus på långt håll, sprang han fram och föll ner framför honom

7. och ropade med hög röst och sade: Vad har du med mig att göra, Jesus, du Guds den Högstes Son? Jag besvär dig vid Gud, att du inte plågar mig.

8. Ty han sade till honom: Far ut ur mannen, du orena ande.

9. Då frågade han honom: Vad är ditt namn? Han svarade och sade: Legion* är mitt namn, för vi är många.

*del av en här på omkring 6000 man.

10. Och han bad honom enträget, att han inte skulle driva bort dem från den trakten.

11. Och där vid bergen gick en stor svinhjord i bet. Matt. 8:30. Luk. 8:32.

12. Och de onda andarna* bad honom allesammans, och sade: Sänd oss in i svinen, så att vi kan fara in i dem.

*KXII: djävlar

13. Och Jesus tillät dem det genast. Då drog de orena andarna ut och for in i svinen. Och hjorden störtade sig utför branten ner i sjön. Det var omkring tvåtusen, och de drucknade i sjön.

14. Men de som skötte svinen flydde och berättade det i staden och på landsbygden, och de gick ut för att se vad som hade hänt.

15. Och de kom till Jesus och fick se

den som hade varit besatt och haft legionen i sig, sitta påklädd och vid sina sinnen, och de blev förskräckta.

16. Och de som hade sett det berättade för dem vad som hade hänt med den besatte, och vad som hade hänt med svinen.

17. Och de började be honom, att han skulle gå bort från deras område.

Apg. 16:39.

18. Och då han hade stigit i båten, bad han som hade varit besatt, att han skulle få vara med honom. Luk. 8:38.

19. Men Jesus tillät det inte, utan sade till honom: Gå hem till de dina och berätta för dem hur stora ting Herren har gjort med dig, och hur han har förbarmat sig över dig.

20. Då gick han sin väg och började förkunna i Dekapolis*, hur stora ting Jesus hade gjort med honom. Och alla förundrade sig. *KXII: De tio städerna.

21. Och då Jesus hade farit över med båten tillbaka till andra stranden, samlades mycket folk omkring honom, där han stod vid sjön. Matt. 9:1.

22. Och se, där kom en av synagogföreståndarna, som hette Jairus och då han fick se honom, föll han ner framför hans fötter

Matt. 9:18. Luk. 8:41.

23. och bad honom ivrigt och sade: Min dotter ligger på sitt yttersta. Jag ber dig: Kom och lägg händerna på henne, så att hon blir frisk och får leva.

24. Och han gick med mannen, och mycket folk följde honom, och trängde sig in på honom.

25. Då var där en kvinna, som hade haft blödningar i tolv år

3 Mos. 15:25. Matt. 9:20. Luk. 8:43.

26. och som hade lidit mycket genom många läkare och kostat på sig allt

vad hon ägde, och hade ändå inte blivit hjälpt. Utan det hade snarare blivit värre med henne.

27. Då hon hade fått höra om Jesus, kom hon i folkhopen och rörde bakifrån vid hans kläder.

28. Ty hon sade: Om jag bara får röra vid hans kläder, så blir jag frisk.

29. Och genast stannade blodflödet och hon kände i sin kropp, att hon var botad från sin plåga.

30. Men Jesus märkte omedelbart inom sig själv, att kraft hade gått ut från honom, och han vände sig om i folkhopen och sade: Vem var det som rörde vid mina kläder?

Matt. 14:36. Luk. 6:19.

31. Och hans lärjungar sade till honom: Du ser att folket tränger dig på alla sidor och du säger: Vem var det som rörde vid mig?

32. Och han såg sig omkring för att få se henne som hade gjort det.

33. Men kvinnan fruktade och bävade, eftersom hon visste vad som hade skett med henne, och hon kom och föll ner framför honom och sade honom hela sanningen.

34. Då sade han till henne: Min dotter, din tro har botat dig. Gå i frid, och var frisk från din plåga.

Matt. 9:22. Mark. 10:52.

35. Medan han ännu talade, kom några från synagogföreståndarens hus och sade: Din dotter är död. Varför besvärar du Mästaren ytterligare?

Luk. 8:49.

36. Men genast då Jesus hörde vad som talades, sade han till synagogföreståndaren: Frukta inte, tro bara!

37. Och han tillät inte att någon följde med honom, förutom Petrus och Jakob och Johannes, Jakobs bror.

38. Så kom han till synagogförestån-

darens hus, och han fick där se en orolig skara människor som grät och jämrade sig högt.

39. Och han gick in och sade till dem: Varför ropar ni och gråter? Flickan är inte död, utan hon sover.

Matt. 9:24. Joh. 11:11.

40. Då hånskrattade de åt honom. Då drev han ut alla och tog med sig flickans far och mor och dem som var med honom, och gick in dit där flickan låg.

41. Och han fattade flickan vid handen och sade till henne: Talita kum! Det betyder: Flicka, jag säger dig, stå upp.

42. Och genast stod flickan upp och gick omkring, och hon var tolv år gammal. Och de blev uppfyllda av stor häpnad.

43. Och han förbjöd dem strängt att ingen skulle få veta detta och sade att man skulle ge henne något att äta.

6 Kapitlet

Jesus föraktas i sin fädernestad, sänder ut sina tolv apostlar. Johannes döparens halshuggning. Jesus bespisar fem tusen män och går på vattnet.

Och han gick bort därifrån och kom till sin hemstad, och hans lärjungar följde honom.

Matt. 13:54. Luk. 4:16.

2. Och när sabbaten kom, började han undervisa i synagogan. Och många som hörde honom förundrade sig mycket och sade: Varifrån har denne fått detta? Och vad är det för visdom som är given åt honom, så att till och med sådana mäktiga gärningar sker genom hans händer?

Luk. 4:16.

3. Är då inte denne timmermannen, Marias son, bror till Jakob och Joses och Judas och Simon? Och är inte hans systrar här hos oss? Och de tog anstöt av honom. Joh. 6:42.

4. Då sade Jesus till dem: En profet är inte föraktad, utom i sitt hemland och bland sina släktingar och i sitt eget hem. Matt. 13:57. Luk. 4:24. Joh. 4:44.

5. Och han kunde inte göra någon kraftgärning där, utom att han lade händerna på några få sjuka och botade dem. Matt. 13:58.

6. Och han förundrade sig över deras otro. Sedan gick han omkring i de kringliggande byarna och undervisade. Matt. 9:35. Luk. 13:22.

7. Och han kallade till sig de tolv och började sända ut dem, två och två, och gav dem makt över de orena andarna.

Matt. 10:1. Mark. 3:13, 14. Luk. 6:13, 9:1.

8. Och han befallde dem, att de inte skulle ta något med sig på vägen, utom endast en stav: inte lädersäck, inte bröd, inte pengar i bältet.

Matt. 10:9. Luk. 9:3.

9. Sandaler fick de dock ha på fötterna, men de skulle inte bära två livklädnader.

10. Och han sade till dem: Varhelst ni går in i något hus, stanna där till dess ni drar bort därifrån.

Matt. 10:11. Luk. 9:4.

11. Och varhelst de inte tar emot er eller inte hör på er, gå bort därifrån och skaka av stoftet, som är under era fötter till ett vittnesbörd mot dem. Sannerligen säger jag er: Det skall vara lindrigare för Sodom och Gomorra på domedagen än för den staden.

Matt. 10:14-15. Luk. 9:5, 10:10f. Apg. 13:51, 18:6.

12. Och de gick ut och predikade, att man skulle omvända* sig.

*KXII: bättra sig.

Alt. övers.: göra sinnesändring, ångra sig.

13. Och de drev ut många onda andar* och smorde många sjuka med olja och botade dem.

*KXII: djävlar Jak. 5:14.

14. Och kung Herodes fick höra om honom, ty hans namn var redan känt. Men han sade: Den Johannes som döpte har uppstått från de döda, och därför verkar sådana krafter i honom.

Matt. 14:1. Luk. 9:7, 19.

15. Andra sade: Det är Elia, och åter andra sade: Det är en profet eller en som är såsom profeterna. Matt. 16:14.

16. Då Herodes hörde detta, sade han: Det är Johannes, som jag lät halsugga. Han har uppstått från de döda.

17. För Herodes hade sänt iväg och låtit gripa Johannes och satt honom i fängelse, för Herodias sin bror Filipus hustrus skull, för han hade tagit henne till hustru, Luk. 3:19-20.

18. ty Johannes hade sagt till Herodes: Det är inte tillåtet för dig att ha din brors hustru. 3 Mos. 18:16, 20:21.

19. Därför var Herodias förbittrad på honom och hade gärna velat dräpa honom, men hon hade inte makt att göra det.

20. För Herodes fruktade för Johannes, eftersom han visste att han var en rättfärdig och helig man, och skyddade honom. Och när han hade hört honom, lydde han honom i många stycken, och han hörde honom gärna.

Matt. 14:5, 21:26.

21. Då nu en lämplig dag kom, när Herodes på sin födelsedag gjorde en festmåltid för sina stormän och för överstarna och de förnämsta i Galiléen,

1 Mos. 40:20. Matt. 14:6.

22. gick Herodias dotter in och dansade, och det behagade Herodes och dem som låg till bords med honom. Då sade kungen till flickan: Begär av mig vad du vill, och jag skall ge dig det.

23. Och han svor henne en ed: Vadhelst du begär av mig skall jag ge dig, ända till hälften av mitt rike.

24. Då gick hon ut och sade till sin mor: Vad skall jag begära? Hon sade: Johannes Döparens huvud.

25. Och genast gick hon med hast in till kungen och bad, och sade: Jag vill att du genast ger mig Johannes Döparens huvud på ett fat.

26. Då blev kungen bedrövad, men för edens skull och för deras skull, som låg till bords med honom, ville han inte avvisa henne. Matt. 14:9.

27. Utan kungen sände genast en bödel med befallning att hämta hans huvud. Han gick bort och halshöggen honom i fängelset, Matt. 14:10.

28. och bar fram hans huvud på ett fat och gav det åt flickan, och flickan gav det åt sin mor.

29. Då hans lärjungar fick höra detta, kom de och tog hans döda kropp och lade den i en grav.

30. Och apostlarna samlades hos Jesus och talade om för honom allt vad de hade gjort och lärt folket. Luk. 9:10.

31. Då sade han till dem: Följ nu med mig, bara ni, bort till en öde trakt, och vila er lite. För där fanns många som kom och gick, så att de inte ens fick tid till att äta. Mark. 3:20.

32. Och så for han bort i båten avsådes till en öde trakt.

Matt. 14:13. Joh. 6:1.

33. Och folket såg att de for sin väg, och många kände igen honom och

sprang dit tillsammans från alla städer till fots och kom fram före dem och samlades till honom.

34. När Jesus steg i land, fick han se, att där var mycket folk. Då förbarmade han sig över dem, eftersom de var som får, som inte hade någon herde. Och han började undervisa dem många saker.

Jer. 23:1. Hes. 34:2. Matt. 9:36, 14:14.

35. Men när det redan var sent på dagen, gick hans lärjungar fram till honom och sade: Trakten är öde, och det är redan sent. Matt. 14:15. Luk. 9:12.

36. Sänd iväg dem så att de kan gå bort till gårdarna och byarna här omkring och köpa sig bröd, för de har inget att äta.

37. Då svarade han dem och sade: Ge ni dem att äta. Då sade de till honom: Skall vi gå bort och köpa bröd för tvåhundra denarer* och ge dem att äta? *En denar motsvarar en dagslön. Joh. 6:5.

38. Då sade han till dem: Hur många bröd har ni? Gå och se efter. Och sedan de hade sett efter, sade de: Fem, och två fiskar. Matt. 14:17.

Luk. 9:13. Joh. 6:9.

39. Då befälde han dem att låta alla sätta sig i matlag i det gröna gräset.

40. Och de satte sig ner i grupper, om hundra eller femtio.

41. Så tog han de fem bröden och de två fiskarna och lyfte upp sina ögon mot himlen och välsignade dem, och bröt bröden och gav dem åt sina lärjungar, för att de skulle lägga fram åt folket. Också de två fiskarna delade han ut åt dem alla.

42. Och de åt alla och blev mätta.

43. Och sedan samlade de upp tolv korgar fulla med stycken, och även av fiskarna.

44. Och de som hade ätit var omkring femtusén män.

45. Och genast fick han sina lärjungar att stiga i båten och fara före honom över till Betsaida på andra stranden, medan han sände bort folket.

Matt. 14:22. Joh. 6:16.

46. Och när han hade skilt dem från sig, gick han därifrån upp på berget för att be.

Matt. 14:23.

47. När aftonen kom, var båten mitt på sjön och han var ensam på land.

Matt. 14:24. Joh. 6:17.

48. Och han såg att de var svårt ansatta medan de rodde, ty vinden var emot dem. Och vid fjärde nattvåkten* kom han till dem, gående på sjön, och han ville gå förbi dem.

*Från klockan 3 till 6 på natten.

49. Men när de såg honom gå på sjön, trodde de att det var en vålnad och skrek,

50. eftersom de alla såg honom och blev förskräckta. Men han talade genast till dem och sade till dem: Var vid gott mod. Det är jag. Var inte förskräckta.

51. Och han steg upp till dem i båten och vinden lade sig. Och inom sig blev de mycket förskräckta och förundrade sig.

52. Ty de hade inte fått förstånd genom det som hade skett med bröden, för deras hjärtan var förhärdade.

53. Och då de hade farit över till andra stranden, nådde de land vid Genesaret och lade till där.

Matt. 14:34.

54. Och när de steg ur båten, kände folket genast igen honom.

55. Och de sprang omkring med bud i hela den trakten, och man började bära omkring de sjuka på sängar dit, där de hörde att han var.

56. Och varhelst han gick in i byar eller städer eller gårdar, där lade man de sjuka på torgen. De bad honom, att åtminstone få röra vid kanten av hans mantel och alla som rörde vid den, blev friska.

7 Kapitlet

Jesus bestraffar fariséernas och de skriftlärdas byckleri, bönhör den kananeiska kvinnan och botar en dövstum.

Och fariséerna och några skriftlärdä, som hade kommit från Jerusalem, samlades till honom.

Matt. 15:1.

2. Och då de fick se att somliga av hans lärjungar åt bröd med orena, det vill säga otvättade händer, klandrade de det.

3. Ty fariséerna och alla judar äter inte något utan att de noga har tvättat sina händer, för att hålla de äldstes stadgar.

4. Och när de kommer från torget, äter de inte heller något, utan att de först har tvättat sig. Och mycket annat sådant finns, som de har påtagit sig att hålla, såsom att skölja dryckeskärl och krukor och kopparskålar och bord.

5. Sedan frågade honom fariséerna och de skriftlärdä: Varför vandrar inte dina lärjungar efter de äldstes stadgar, utan äter bröd med otvättade händer?

6. Då svarade han och sade till dem: Rätt har Jesaja profeterat om er, ni hycklare, när det står: Detta folk är mig med sina läppar, men deras hjärtan är långt ifrån mig.

Jes. 29:13.

7. Förgäves tjänar de mig, då de lär ut läror som är människobud.

Matt. 15:9. Tit. 1:14.

8. Ty ni överger Guds bud och håller mänskliga stadgar såsom att skölja krukor och bägare, och mycket annat sådant gör ni.

9. Och han sade till dem: Skickligt upphäver ni Guds bud för att hålla era stadgar.

10. För Mose har sagt: Hedra din far och din mor. Och: Den som förbannar sin far eller mor, han skall döden dö.

2 Mos. 20:12, 21:17. 3 Mos. 20:9. 5 Mos. 5:16, 27:16. Ords. 20:20. Matt. 15:4. Ef. 6:2.

11. Men ni säger: Om någon säger till sin far eller sin mor: Det du skulle ha fått av mig till hjälp, ger jag istället som korban, det vill säga en offergåva,

12. då tillåter ni inte att han gör något mer för sin far eller för sin mor.

13. Så gör ni Guds ord om intet genom era stadgar, som ni har pålagt. Och mycket annat sådant gör ni.

Matt. 15:6.

14. Och han kallade till sig allt folket och sade till dem: Hör mig alla och förstå.

Matt. 15:10.

15. Inget, som utifrån går in i människan, kan orena henne, men det som går ut från människan är det som orenar människan.

Apg. 10:15. Rom. 14:17-20. Tit. 1:15.

16. Den som har öron till att höra, han må höra. Matt. 11:15. Mark. 4:23.

17. Och sedan han hade lämnat folket och kommit in i huset, frågade hans lärjungar honom om liknelsen.

Matt. 15:15.

18. Och han sade till dem: Är också ni så oförståndiga? Förstår ni inte att allt, som utifrån går in i människan, inte kan orena henne?

19. Ty det går inte in i hennes hjärta, utan ner i magen, och har sin naturliga utgång, varigenom all mat renas.

Rom. 14:14. Tit. 1:15.

20. Och han sade: Det som går ut från människan, det orenar människan.

21. Ty inifrån, från människornas hjärtan, utgår de onda tankarna, hor, otukt och mord,

1 Mos. 6:5, 8:21. Ords. 6:14.

Jer. 17:9. Matt. 15:19.

22. stöld, girighet, ondska, svek, löslaktighet, avund, hädelse, högfärd, dårskap.

23. Allt detta onda går inifrån och ut, och det orenar människan.

24. Så stod han upp och gick däriifrån till Tyrus och Sidons område. Där gick han in i ett hus och ville inte att någon skulle få veta det. Men han kunde ändå inte förbli dold. Matt. 15:21.

25. Ty en kvinna, vars dotter hade en oren ande, kom genast då hon fick höra om honom, och föll ner framför hans fötter.

26. Och det var en grekisk kvinna av syrofenicisk börd. Och hon bad honom, att han skulle driva ut den onde anden* från hennes dotter.

*KXII: djävulen.

27. Men Jesus sade till henne: Låt barnen först bli mättade, för det passar sig inte att ta brödet från barnen och kasta det åt hundarna. Matt. 15:26.

28. Då svarade hon och sade till honom: Ja, Herre, ändå äter ju hundarna under bordet av barnens smulor.

29. Då sade han till henne: För det ordets skull, gå. Den onde anden* har farit ut ur din dotter. *KXII: djävulen.

30. Och då hon kom hem, fann hon dottern ligga på sängen, och den onde anden* hade farit ut. *KXII: djävulen.

31. Och då han åter gick bort från

Tyrus och Sidons gränstrakter, kom han till Galileiska sjön mitt igenom Dekapolis* område.

*KXII: de tio städerna. Matt. 15:29.

32. Och de förde till honom en som var döv och nästan stum, och bad honom, att han skulle lägga handen på honom.

Matt. 9:32. Luk. 11:14.

33. Då tog han honom avsides från folket och satte sina fingrar i hans öron och spottade och rörde vid hans tunga,

Mark. 8:23. Joh. 9:6.

34. såg upp till himlen, suckade och sade till honom: Effatá! Det betyder: Öppna dig!

Joh. 11:41, 17:1.

35. Och genast öppnades hans öron, och hans tungas band löstes, och han talade rent.

36. Och Jesus befallde dem, att de inte skulle tala om det för någon, men ju mer han förbjöd dem, dess mer förkunnade de det.

37. Och de förundrade sig mycket, och sade: Allt har han gjort väl. De döva låter han höra och de stumma tala.

8 Kapitlet

Jesus bespisar fyra tusen män, varnar för fariséernas surdeg och giver en blind synen. Petrus bekännelse. Jesus förutsäger sitt lidande.

I de dagarna, då mycket folk hade kommit tillsammans, och de inte hade något att äta, kallade Jesus till sig sina lärjungar och sade till dem:

2. Jag känner medlidande med folket, ty de har nu i tre dagar dröjt kvar hos mig, och de har inget att äta.

Matt. 15:32.

3. Om jag låter dem gå fastande hem, så dukar de under på vägen, för en

del av dem har kommit långväga ifrån.

4. Och hans lärjungar svarade honom: Varifrån kan man här i öknen få tag i bröd att mätta dessa med?

5. Då frågade han dem: Hur många bröd har ni? De svarade: Sju.

6. Och han sade till folket att slå sig ner på marken. Och han tog de sju bröden, tackade, bröt dem och gav åt sina lärjungar, för att de skulle lägga fram dem, och de lade fram åt folket.

7. De hade också några små fiskar, och då han hade välsignat dem, sade han att också de skulle läggas fram.

8. Så åt de och blev mätta. Och de samlade upp sju korgar med överblivna stycken.

9. Och de som hade ätit var omkring fyratusen. Sedan lät han dem gå.

10. Och han steg strax i båten med sina lärjungar och for till trakten av Dalmanuta.

Matt. 15:39.

11. Och fariséerna gick ut och började diskutera med honom, för att fresta honom och begärde ett tecken av honom från himlen.

Matt. 12:38, 16:1. Luk. 11:29. Joh. 6:30.

12. Då suckade han i sin ande och sade: Varför söker detta släkte tecken? Sannerligen säger jag er: Inget tecken skall ges åt detta släkte.

Matt. 16:4.

13. Så lämnade han dem och steg åter i båten och for över till andra stranden.

14. Och de hade glömt att ta med sig bröd, så att de inte hade mer än ett bröd med sig i båten.

Matt. 16:5.

15. Då befallde han dem och sade: Se till att ni tar er till vara för fariséernas surdeg och för Herodes surdeg.

Matt. 16:6. Luk. 12:1.

16. Och de talade med varandra, och sade: Vi har inte bröd.

17. Då Jesus märkte detta, sade han till dem: Varför talar ni om att ni inte har bröd? Kan ni ännu inget fatta eller förstå? Är ert hjärta ännu förhärdat?

Mark. 6:52.

18. Ni har ögon, ser ni då inget? Ni har öron, hör ni då inget? Och minns ni inte

19. när jag bröt de fem bröden åt de femtusen, hur många korgar fulla av stycken, samlade ni då upp? De sade: Tolv.

Matt. 14:19-20. Mark. 6:41.

Luk. 9:13f. Joh. 6:11f.

20. Och då jag bröt de sju bröden åt de fyratusen, hur många korgar fulla av stycken samlade ni då upp? De sade: Sju.

Matt. 15:34.

21. Och han sade till dem: Varför förstår ni då inget?

22. Och han kom till Betsaida. Och de förde till honom en som var blind och bad honom att han skulle röra vid honom.

23. Då tog han den blinde vid handen och ledde honom utanför byn och spottade på hans ögon och lade händerna på honom och frågade honom, om han såg något.

Mark. 7:32-33. Joh. 9:6.

24. Då såg han upp och sade: Jag ser människorna gå omkring, men de liknar träd.

25. Sedan lade han åter händerna på hans ögon och lät honom se upp. Då blev han botad och såg alla klart.

26. Och han lät honom gå hem och sade: Gå inte in i byn, och säg det inte heller till någon i byn.

27. Och Jesus gick med sina lärjungar bort till byarna vid Cesarea Filippi. Och under vägen frågade han sina lär-

jungar och sade till dem: Vem säger folket mig vara?

Matt. 16:13. Luk. 9:18.

28. De svarade: Johannes Döparen, och andra säger: Elia, och andra åter säger: En av profeterna.

29. Då sade han till dem: Vem säger då ni mig vara? Petrus svarade och sade till honom: Du är Kristus.

30. Då förbjöd han dem strängt att för någon säga detta om honom.

31. Och han började undervisa dem om att Människosonen måste lida mycket och förkastas av de äldste och av översteprästerna och av de skriftlärda, och att han skulle dödas, men efter tre dagar uppstå igen.

Matt. 16:21, 17:22. Mark. 9:31, 10:33.

Luk. 9:22, 44, 18:31, 24:6.

32. Och han talade ordet helt öppet. Då tog Petrus honom avsides och började tillrättvisa honom.

33. Då vände han sig om och såg på sina lärjungar och tillrättvisade Petrus, och sade: Gå bort ifrån mig, Satan! Ty dina tankar är inte Guds utan människors.

34. Och han kallade till sig folket tillsammans med sina lärjungar och sade till dem: Den som vill bli min efterföljare, han måste förneka sig själv och ta sitt kors och följa mig.

Matt. 10:38, 16:24. Luk. 9:23, 14:27.

35. Ty den som vill bevara sitt liv skall mista det, och den som mister sitt liv för min och för evangeliets skull, han skall rädda det.

Matt. 10:39, 16:25.

Luk. 9:24, 17:33. Joh. 12:25.

36. Ty vad hjälper det en människa, om hon vinner hela världen, men förlorar sin själ?

37. Eller vad kan en människa ge till lösen för sin själ?

Ps. 49:9.

38. Men den som skäms för mig och mina ord, i detta horiska och syndiga

släkte, för honom skall också Människosonen skämmas, när han kommer i sin Faders härlighet med de heliga änglarna.

Matt. 10:33, 12:39. Matt. 25:31, 26:64.
Luk. 9:26, 12:8-9. Rom. 1:16. 2 Tim. 2:12.

9 Kapitlet

Jesus förklarar, botar en besatt, förkunnar sitt lidande, lär vem som är den främste, varnar för förförelse.

Och han sade till dem: Sannerligen säger jag er: Bland dem som står här är några, som inte skall smaka döden, förrän de får se Guds rike komma i kraft. Matt. 16:28. Luk. 9:27.

2. Sex dagar därefter tog Jesus med sig Petrus och Jakob och Johannes och förde dem ensamma avsides upp på ett högt berg. Och han blev förvandlad inför dem. Matt. 17:1. Luk. 9:28.

3. Och hans kläder blev glänsande och mycket vita, såsom snö, så att ingen valkare* på jorden kan göra dem så vita.

*En som bleker och tvättar ylletyg.

4. Och Elia med Mose visade sig för dem, och de samtalade med Jesus.

5. Då började Petrus tala och sade till Jesus: Rabbi, här är oss gott att vara. Låt oss göra tre hyddor, en åt dig, en åt Mose och en åt Elia.

6. Han visste inte vad han skulle säga, ty de var förskräckta.

7. Och en sky kom som överskyggade dem, och en röst kom ur skyn som sade: Denne är min älskade Son. Hör honom!

5 Mos. 18:18-19. Jes. 42:1. Matt. 3:17, 17:5.
Mark. 1:11. Luk. 3:22, 9:35. 2 Petr. 1:17.

8. Och i det samma när de såg sig om, såg de ingen vara där med dem utom Jesus allena.

9. Men då de gick ner från berget, förbjöd han dem, att för någon berätta vad de hade sett, förrän Människosonen hade stått upp från de döda.

Matt. 17:9. Luk. 9:36.

10. Och de fäste sig vid det ordet och frågade varandra, vad det skulle betyda, att uppstå från de döda.

11. Och de frågade honom, och sade: Varför säger de skriftlärda att Elia först måste komma?

Mal. 4:5. Matt. 17:10. Luk. 1:17.

12. Han svarade och sade till dem: Elia skall visserligen först komma och återupprätta allt igen. Och hur står det skrivet om Människosonen? Jo att han skall lida mycket och bli föraktad.

Ps. 22:7. Jes. 53:3.

13. Men jag säger er: Elia har redan kommit, och de gjorde som de ville med honom, såsom det är skrivet om honom.

Matt. 11:14. Luk. 1:17.

14. Då han kom till lärjungarna, fick han se mycket folk omkring dem och skriftlärda som diskuterade med dem.

15. Och strax då allt folket fick se honom, blev de häpnade och sprang fram och hälsade honom.

16. Och han frågade de skriftlärda: Vad diskuterar ni med dem om?

17. Och en man i folkhopen svarade och sade: Mästare, jag har fört hit till dig min son, som har en stum ande.

Matt. 17:14. Luk. 9:37-38.

18. Och så ofta han får fatt i honom, gör han honom illa, och han tuggar fradga och gnisslar med sina tänder och blir stel. Och jag bad dina lärjungar, att de skulle driva ut honom, men de kunde inte.

19. Då svarade han honom och sade: O du otrogna släkte! Hur länge måste jag vara hos er? Hur länge måste jag

stå ut med er? För hit honom till mig.
20. Och de ledde fram honom till Jesus. Då anden fick se honom, slet han genast i honom, och han föll ner till marken, vältrade sig och tuggade fradga.

Mark. 1:26.

21. Då frågade Jesus hans far: Hur länge har det varit så med honom? Då sade han: Från barndomen.

22. Och han har ofta kastat honom både i elden och i vattnet, för att förgöra honom. Men om du förmår något, så förbarma dig över oss och hjälp oss.

23. Jesus sade till honom: Om du kan tro. Allt är möjligt för den som tror.

Luk. 17:6.

24. Och genast ropade pojakens far under tårar och sade: Herre jag tror. Hjälp min otro!

25. När Jesus såg, att folket strömmade till, talade han strängt* till den orene anden och sade till honom: Du döve och stumme ande, jag befäller dig, far ut ur honom och kom inte in i honom mer.

*KXII: näpste.

26. Då ropade anden och gjorde honom mycket illa och for ut. Och han blev som om han hade varit död, så att många sade: Han är död.

27. Då tog Jesus honom vid handen och reste upp honom, och han stod upp.

28. Och när Jesus hade kommit in i ett hus, frågade hans lärjungar honom avsidis: Varför förmådde inte vi driva ut honom?

Matt. 17:19.

29. Han svarade dem: Detta slag kan inte drivas ut annat än genom bön och fasta.

30. Och de gick därifrån och vandrade genom Galiléen, men han ville inte att någon skulle få veta det.

31. Ty han undervisade sina lärjungar och sade till dem: Människosonen skall bli överlämnad i människors händer, och de skall döda honom. Men då han är död, skall han på tredje dagen uppstå igen.

Matt. 16:21, 17:22. Mark. 8:31.

Luk. 9:22, 44, 18:31, 24:7.

32. Och de förstod inte vad han sade, men fruktade att fråga honom.

33. Så kom han till Kapernaum. Och när han hade kommit in i huset, frågade han dem: Vad samtalade ni om med varandra på vägen?

34. Men de teg. Ty de hade på vägen talat med varandra om, vem av dem som var störst.

Matt. 18:1. Luk. 9:46, 22:24.

35. Och då han hade satt sig, kallade han till sig de tolv och sade till dem: Den som vill vara den förste, han skall vara den siste av alla och allas tjänare.

Matt. 20:26. Mark. 10:43. Luk. 22:26.

36. Och han tog ett barn och ställde det mitt ibland dem, och sedan han hade tagit det i sin famn, sade han till dem:

Mark. 10:16.

37. Den som tar emot ett sådant barn i mitt namn, han tar emot mig, och den som tar emot mig, han tar inte emot mig, utan honom som har sänt mig.

Matt. 10:40, 18:5. Luk. 9:48. Joh. 13:20.

38. Men Johannes svarade honom, och sade: Mästare, vi såg en som drev ut onda andar* i ditt namn, en som inte följer oss, och vi förbjöd honom det, eftersom han inte följer oss.

*KXII: djävlar. Luk. 9:49.

39. Då sade Jesus: Förbjud honom inte. Ty ingen, som gör ett tecken i mitt namn, kan omedelbart därefter tala ont om mig,

1 Kor. 12:3.

40. Ty den som inte är emot oss, han är för oss.

Matt. 12:30.

41. Men den som ger er en bågare vatten att dricka i mitt namn därför att ni hör Kristus till, sannerligen säger jag er: Han skall inte gå miste om sin lön.

Matt. 10:42.

42. Och den som förför en av dessa små, som tror på mig, honom vore det bättre, att en kvarnsten hängdes om hans hals, och han kastades i havet.

5 Mos. 13:6. Matt. 18:6. Luk. 17:1-2.

43. Om nu din hand är dig till förförelse, så hugg av den. Det är bättre för dig att ingå i livet stympad, än att ha två händer och fara till helvetet, till den outsläckliga elden, Matt. 5:29, 18:8.

44. där deras mask inte dör, och elden inte släcks.

Jes. 66:24.

45. Och om din fot är dig till förförelse, så hugg av den. Det är bättre för dig att ingå i livet halt än att ha två fötter och bli kastad till helvetet, till den outsläckliga elden,

46. där deras mask inte dör, och elden inte släcks.

47. Och om ditt öga är dig till förförelse, så riv ut det. Det är bättre för dig att ingå i Guds rike enögd, än att ha två ögon och kastas i helvetets eld, 48. där deras mask inte dör, och elden inte släcks.

49. Ty var och en måste saltas med eld och allt offer måste saltas med salt.

3 Mos. 2:13.

50. Saltet är en god sak, men om saltet mister sin sälta, varmed skall ni ge det kraften igen? Ha salt i er och håll frid inbördes.

Matt. 5:13. Luk. 14:34.
Rom. 12:18. Hebr. 12:14.

10 Kapitlet

Jesus undervisar om äktenskapet, välsignar barnen, undervisar en rik yngling om livets väg, förutsäger sitt lidande, tillrättavisar Sebedeus söner och botar en blind.

Och han stod upp och gick därifrån och kom till Judéens område, på andra sidan Jordan, och folket samlades åter kring honom, och åter undervisade han dem som han brukade.

Matt. 19:1.

2. Då trädde fariséerna fram och frågade honom, för att fresta honom: Är det tillåtet för en man att skilja sig från sin hustru?

3. Men han svarade och sade till dem: Vad har Mose befallt er?

4. De sade: Mose gav tillåtelse att skriva skiljebrev och att skilja sig från henne.

5 Mos. 24:1. Matt. 5:31.

5. Jesus svarade och sade till dem: För ert hjärtas hårdhets skull skrev han detta bud åt er.

6. Men från skapelsens början gjorde Gud dem till man och kvinna.

1 Mos. 1:27, 5:2. Matt. 19:4.

7. Därför skall en man överge sin far och mor och hålla sig till sin hustru.

1 Mos. 2:24.

8. Och de två skall bli ett kött. Så är de inte mer två, utan ett kött.

1 Kor. 6:16. Ef. 5:31.

9. Vad nu Gud har sammanfogat, det skall människan inte åtskilja.

Matt. 19:6.
10. Och när de hade kommit in i huset, frågade hans lärjungar honom på nytt om detsamma.

11. Och han sade till dem: Den som skiljer sig från sin hustru och gifter sig med en annan, han begår äktenskapsbrott mot henne.

Matt. 5:32, 19:9. Luk. 16:18. 1 Kor. 7:10-11.

12. Och om en kvinna skiljer sig från

sin man och gifter sig med en annan, så begår hon äktenskapsbrott.

13. Och de bar fram barn till honom, för att han skulle röra vid dem, men lärjungarna visade bort dem som bar fram barnen. Matt. 19:13. Luk. 18:15.

14. Men när Jesus såg detta, blev han förargad och sade till dem: Låt barnen komma till mig, och hindra dem inte, ty sådana hör Guds rike till.

Matt. 18:3, 19:14. 1 Kor. 14:20.

15. Sannerligen säger jag er: Den som inte tar emot Guds rike såsom ett barn, han kommer aldrig dit in.

16. Och han tog upp dem i famnen och lade händerna på dem och välsignade dem. Matt. 19:15. Mark. 9:36.

17. Och då han gick ut på vägen, sprang en man fram och föll på knä framför honom och frågade honom: Gode Mästare, vad skall jag göra för att ärva evigt liv? Matt. 19:16. Luk. 18:18.

18. Jesus sade till honom: Varför kallar du mig god? Ingen är god utom Gud allena.

19. Budorden känner du: Du skall inte begå hor, du skall inte dräpa, du skall inte stjäla, du skall inte bära falskt vittnesbörd, du skall inte bedraga någon, hedra din far och din mor.

2 Mos. 20:12f, 21:12. 5 Mos. 5:16. Rom. 13:9.

20. Då svarade han och sade till honom: Mästare, allt detta har jag hållit från min ungdom.

21. Jesus såg på honom och fick kärlek till honom och sade till honom: Ett fattas dig. Gå bort och sälj allt det du har och ge åt de fattiga, och du skall få en skatt i himlen. Kom sedan och tag korset på dig och följ mig. Matt. 6:19. Luk. 12:33, 16:9.

22. Men han blev illa till mods vid det talet och gick bedrövad bort, för han hade många ägodelar.

23. Och Jesus såg sig om och sade till sina lärjungar: Hur svårt är det inte för de rika att komma in i Guds rike!

Matt. 19:23. Luk. 18:24.

24. Men hans lärjungar blev förskräckta över hans ord. Då började Jesus åter tala och sade till dem: Kära barn, hur svårt är det inte för dem som förtröstar på sina rikedomar, att komma in i Guds rike!

Job 31:24. Ps. 62:11. Ords. 11:28. 1 Tim. 6:17.

25. Det är lättare för en kamel att gå igenom ett nålsöga än för en rik att komma in i Guds rike.

26. Då förundrade de sig mycket och sade till varandra: Vem kan då bli frälst?

27. Men Jesus såg på dem och sade: För människor är det omöjligt men inte för Gud, ty för Gud är allt möjligt. 1 Mos. 18:14. Job 42:2.

Jer. 32:17. Sak. 8:6. Luk. 1:37.

28. Då började Petrus säga till honom: Se, vi har övergett allt och följt dig. Matt. 4:20, 19:27. Luk. 5:11, 18:28.

29. Jesus svarade och sade: Sannerligen säger jag er: Ingen finns som har övergett hus eller bröder eller systrar eller far eller mor eller hustru eller barn eller åkrar, för min och evangeliets skull,

30. som inte skall få hundrafalt igen, och redan i denna tiden hem och bröder och systrar och mödrar och barn och åkrar, under förföljelser och i den tillkommande världen evigt liv.

Matt. 19:29.

31. Men många som är de första, skall bli de sista, och de sista de första.

Matt. 19:30, 20:16. Luk. 13:30.

32. De var nu på väg upp till Jerusalem. Och Jesus gick före dem och de var förskräckta och följde efter fyllda av fruktan. Då tog Jesus åter till sig de tolv och började tala till dem om

vad som skulle ske med honom:

Matt. 16:21, 17:22, 20:17-18. Mark. 8:31.

Mark 9:31. Luk. 9:22, 18:31, 24:7.

33. Se, vi går upp till Jerusalem och Människosonen skall överlämnas åt överstepräster och de skriftlärdade, och de skall döma honom till döden och överlämna honom åt hedningarna.

34. Och de skall håna honom och gissla* honom och bespotta honom och döda honom, men på tredje dagen skall han uppstå igen.

*Se not i Matt 10:17.

35. Då gick Jakob och Johannes, Sebedeus söner, fram till honom och sade: Mästare, vi skulle vilja att du lät oss få det vi nu tänker be dig om.

Matt. 20:20.

36. Han sade till dem: Vad vill ni att jag skall göra för er?

37. De sade till honom: Låt oss få sitta, den ene på din högra sida och den andre på din vänstra, i din härlighet.

38. Men Jesus sade till dem: Ni vet inte vad ni begär. Kan ni dricka den kalk*, som jag dricker, och döpas med det dop, som jag döps med?

*bägare. Matt. 20:22, 26:39f.

Mark. 14:36. Luk. 12:50.

39. Då sade de till honom: Ja, det kan vi. Jesus sade till dem: Den kalk som jag dricker skall ni dricka, och med det dop som jag döps med, skall ni döpas,

40. men platsen på min högra och min vänstra sida tillkommer det inte mig att ge, utan det skall tillfalla dem, åt vilka det är berett. Matt. 25:34.

41. När de tio hörde detta, började de bli förgäde på Jakob och Johannes.

Matt. 20:24.

42. Men Jesus kallade dem till sig och sade till dem: Ni vet, att de som räknas för folkens furstar råder över

dem, och att de som är mäktiga utövar sin makt över dem.

Matt. 20:25. Luk. 22:25.

43. Men så skall det inte vara bland er, utan den som vill vara stor bland er, han skall vara er tjänare,

44. och den som vill vara den främste bland er, han skall vara allas tjänare. Matt. 23:11. Mark. 9:35. 1 Petr. 5:3.

45. Ty också Människosonen har kommit, inte för att låta sig bli tjänad, utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många.

Joh. 13:14. Ef. 1:7. Fil. 2:7.

Kol. 1:14, 1 Tim. 2:6. Tit. 2:14.

46. Och de kom till Jeriko. Och när han gick ut från Jeriko tillsammans med sina lärjungar och en stor folkskara, då satt där vid vägen en blind, Bartimeus, Timeus son, och tiggede.

Matt. 20:29. Luk. 18:35.

47. Och när han hörde att det var Jesus från Nasaret, började han ropa och säga: Jesus, Davids Son, förbarma dig över mig.

48. Många sade då strängt till honom att han skulle tiga. Men han ropade ännu mer: Davids Son, förbarma dig över mig.

49. Då stannade Jesus och lät kalla på honom. Och de kallade på den blinde och sade till honom: Var vid gott mod. Stå upp, han kallar på dig. 50. Han kastade av sig sin mantel, stod upp och kom till Jesus.

51. Och Jesus talade till honom och sade: Vad vill du att jag skall göra dig? Den blinde sade till honom: Rabbuni, att jag åter får min syn.

52. Jesus sade till honom: Gå, din tro har gjort dig frisk. Och genast fick han sin syn och följde Jesus på vägen.

Matt. 9:22. Mark. 5:34.

11 Kapitlet

Jesus rider in i Jerusalem, förbannar fikonsträdet, renar templet, och blir tillfrågad om sin rättighet att lära folket.

Och då de kom närmare Jerusalem, till Betfage och Betania vid Oljeberget, sände han iväg två av sina lärjungar

Matt. 21:1. Luk. 19:29.

2. och sade till dem: Gå in i byn, som ligger framför er och så snart ni kommer dit in, skall ni där finna ett åsnefölbundet, som ännu ingen människa har suttit på. Lös det och för det hit.

3. Och om någon säger till er: Varför gör ni detta? så säg: Herren behöver det. Då skall han genast sända det hit.

4. Så gick de iväg och fann fölet bundet utanför porten vid vägen, och de löste det.

5. Och några, som stod där, sade till dem: Vad gör ni, som löser fölet?

6. Då sade de till dem såsom Jesus hade sagt dem, och då lät de dem vara.

7. Och de ledde fölet till Jesus och lade sina kläder på det, och han satte sig upp på det.

2 Kon. 9:13. Joh. 12:14.

8. Och många bredde ut sina kläder på vägen, andra skar kvistar av träden och strödde på vägen.

9. Och de som gick före och de som följde efter ropade och sade: Hosian-na, välsignad vare han som kommer i Herrens namn.

Ps. 118:26. Matt. 21:9, 23:39.

10. Välsignat vare vår fader Davids rike som kommer i Herrens namn! Hosian-na i höjden!

11. Och Jesus kom in i Jerusalem och in i templet. Och när han hade sett sig om överallt, och det redan led mot aftonen, gick han ut till Betania med de tolv.

12. Dagen därefter då de gick tillbaka från Betania, blev han hungrig.

Matt. 21:18.

13. Och då han på långt håll fick se ett fikonsträd, som hade löv, gick han dit för att se om det möjligen fanns något på det. Men då han kom dit, fann han inget annat än löv, för det var inte fikonens tid.

14. Och Jesus svarade och sade till det: Aldrig någonsin härefter skall någon äta frukt av dig. Och hans lärjungar hörde det.

15. Och de kom till Jerusalem. Och Jesus gick in i templet, och började driva ut dem som sålde och köpte i templet, och välte omkull penningväxlarnas bord och duvförsäljarnas stolar,

Matt. 21:12. Luk. 19:45. Joh. 2:14.

16. och tillät inte heller, att någon bar något kärl genom templet.

17. Och han undervisade dem och sade: Är det inte skrivet: Mitt hus skall kallas ett bönehus för alla folk? Men ni har gjort det till en rövarkula.

1 Kon. 8:41. Jes. 56:7. 2 Jer. 7:11.

18. Och de skrifflärda och översteprästerna fick höra detta och började söka efter hur de skulle kunna förgöra honom. Ty de fruktade för honom, eftersom allt folket förundrade sig över hans lära.

Mark. 14:1. Luk. 19:47. Joh. 7:19.

19. Men då aftonen kom, gick han ut ur staden.

20. Och när de på morgonen gick där fram, fick de se fikonsträdet vara förtorkat ända från roten.

21. Då kom Petrus ihåg det och sade till honom: Rabbi, se, det fikonsträd som du förbannade är förtorkat.

Matt. 21:20.

22. Jesus svarade och sade till dem: Ha tro på Gud.

23. Sannerligen säger jag er: Den som säger till detta berg: Lyft dig upp och kasta dig i havet, och inte tvivlar i sitt hjärta, utan tror att det som han säger skall ske, så skall det som han säger ske för honom.

Matt. 17:20, 21:21. Luk. 17:6.

24. Därför säger jag er: Allt vad ni begär i era böner, tro att ni får det, så skall det ske er.

Jes. 65:24. Matt. 7:7, 21:22.

Luk. 11:9. Joh. 14:13, 15:7,

16:24. 1 Joh. 3:22, 5:14. Jak. 1:5-6.

25. Och när ni står och ber, så förlåt om ni har något emot någon, för att också er Fader som är i himlen, skall förlåta er era överträdelser*.

*KXII: brister.

Matt. 6:14. Ef. 4:32. Kol. 3:13.

26. Men om ni inte förlåter så skall inte heller er Fader som är i himlen, förlåta era överträdelser.

27. Så kom de tillbaka till Jerusalem. Och medan han gick omkring i templet, kom överstepråsterna och de skriftlärda och de äldste fram till honom

Matt. 21:23. Luk. 20:1.

28. och de sade till honom: Med vilken makt gör du detta? Och vem har givit dig makt till att göra detta?

Apg. 4:7.

29. Jesus svarade och sade till dem: Jag vill också fråga er om en sak. Svara mig på det, så skall jag säga er med vilken makt jag gör detta.

30. Johannes dop, var det från himlen eller från människor? Svara mig.

31. Och de överlade med varandra och sade: Om vi säger: Från himlen, då säger han: Varför trodde ni då inte honom?

Luk. 7:30.

32. Men om vi säger: Från människor, så måste vi frukta för folket, för alla höll Johannes för en sann profet.

Matt. 14:5. Mark. 6:20.

33. Och så svarade de och sade till Jesus: Vi vet det inte. Då svarade Jesus och sade till dem: Så säger inte heller jag er, med vilken makt jag gör detta.

12 Kapitlet

*Jesus framställer liknelsen om vingårds-
männen. Jesus undervisar om skatte-
penningen, uppståndelsen, det förnämsta
budet i lagen. Han talar om Kristus som
Davids son och Herre. Änkans skärv.*

Och han började tala till dem i liknelser: En man planterade en vingård och satte stängsel omkring den och grävde en press och byggde ett torn, och lejde ut den åt vingårdsmän och for så ut till ett främmande land.

Ps. 80:9. Jes. 5:1. Jer. 2:21, 12:10,
Matt. 21:33. Luk. 20:9.

2. Och då rätta tiden var inne, sände han en tjänare till vingårdsmännen, för att av vingårdsmännen uppbära någon del av vingårdens frukt.

3. Men de grep honom och slog honom och lät honom gå tomhänt tillbaka.

4. Därefter sände han till dem en annan tjänare, på honom kastade de stenar och sårade honom i huvudet och lät honom skymfad gå tillbaka.

5. Återigen sände han en annan, honom dödade de. Och så med många andra, somliga slog de och andra dödade de.

6. Så hade han ännu en enda son, som han hade kär. Honom sände han till slut till dem, och sade: De skall väl ha respekt för min son.

7. Men vingårdsmännen sade till varandra: Denne är arvingen. Kom, låt

oss döda honom så blir arvet vårt.

1 Mos. 37:18. Ps. 2:8. Matt. 26:4. Joh. 11:53.

8. Då tog de fast honom och dödade honom och kastade ut honom ur vingården.

9. Vad skall nu vingårdens herre göra? Han skall komma och förgöra vingårdsmännen och lämna vingården åt andra.

10. Har ni inte läst detta skriftställe: Den sten som byggnadsarbetarna förkastade, den har blivit en hörnsten?

Ps. 118:22-23. Jes. 28:16. Matt. 21:42.

Luk. 20:17. Apg. 4:11. Rom. 9:33. 1 Petr. 2:7.

11. Av Herren har detta blivit gjort och det är underbart i våra ögon.

12. Och de sökte efter att gripa honom, men de var rädda för folket. Ty de förstod att han talade denna liknelse om dem. Så lät de honom vara och gick sin väg.

13. Och de sände till honom några av fariséerna och herodianerna, för att de skulle fånga honom med något ord.

Matt. 22:15. Luk. 20:20.

14. Då de kom, sade de till honom: Mästare, vi vet att du är sannfärdig och frågar inte någon, för du ser inte till personen, utan undervisar rätt om Guds väg. Är det rätt att man ger kejsaren skatt, eller inte? Skall vi ge eller inte ge?

15. Men han förstod deras hyckleri och sade till dem: Varför frestar ni mig? Tag hit ett mynt, så att jag får se det.

16. Och de lämnade fram ett mynt*. Då sade han till dem: Vems bild och överskrift är detta? De sade till honom: Kejsarens.

*Grek. denar. Motsvarar en dagslön.

17. Då svarade Jesus och sade till dem: Så ge kejsaren det som tillhör kejsaren, och Gud det som tillhör

Gud. Och de förundrade sig över honom.

Matt. 22:21. Rom. 13:7.

18. Så kom det några sadducéer till honom, vilka säger att det inte finns någon uppståndelse, och de frågade honom och sade:

Matt. 22:23. Luk. 20:27. Apg. 23:8.

19. Mästare, Mose har föreskrivit oss att om någons bror dör och efterlämnar hustru, men inte lämnar några barn efter sig, då skall hans bror ta hans hustru och uppväcka säd* åt sin bror.

*barn. 5 Mos. 25:5-6.

20. Nu var det sju bröder. Och den förste tog sig hustru och han dog och lämnade ingen säd* efter sig.

*barn.

21. Och den andre tog henne och dog, och inte heller han lämnade någon säd* efter sig. Och likaså den tredje.

*barn.

22. Så skedde att alla sju tog henne men lämnade ingen säd* efter sig. Sist av alla dog också hustrun.

*barn.

23. Vems hustru skall hon nu vara vid uppståndelsen, då de uppstår? Ty alla sju har haft henne till hustru.

24. Jesus svarade och sade till dem: Ni tar fel därför att ni varken förstår Skriften eller Guds kraft.

25. Ty då de har uppstått från de döda, tar män sig inte hustrur, inte heller ges hustrur åt män, utan de är såsom änglarna i himlen.

Matt. 22:30. Luk. 20:35-36.

26. Men när det gäller att de döda skall uppstå, har ni inte läst i Mose bok, hur Gud talade med honom ifrån törnbusken och sade: Jag är Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud?

2 Mos. 3:6. Matt. 22:31-32.

Apg. 7:32. Hebr. 11:16.

27. Han är inte de dödas Gud, utan de levandes Gud. Ni tar grundligt miste.

28. Då gick en utav de skriftlärd

fram, som hade hört på hur de hade diskuterat, och som hade märkt att han hade svarat dem väl, och frågade honom: Vilket är det främsta av alla buden? Matt. 22:34-35. Luk. 10:25.

29. Jesus svarade honom: Det främsta av alla buden är detta: Hör, Israel! Herren, vår Gud, Herren är en*.

5 Mos. 6:4. *KXII: är allena Herre.

30. Och du skall älska Herren, din Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ och av allt ditt förstånd och av all din kraft. Detta är det främsta budet. 5 Mos. 10:12. Luk. 10:27.

31. Och det andra är detta likt: Älska din nästa såsom dig själv. Inget annat bud är större än dessa.

3 Mos. 19:18. Matt. 22:39.
Rom. 13:9. Gal. 5:14. Jak. 2:8.

32. Då sade den skriftlärdä till honom: Mästare, du sade i sanning rätt, att Gud är en, och att det inte finns någon annan förutom honom. 5 Mos. 4:35.

33. Och att älska honom av allt hjärta och av allt förstånd och av all sin själ och av all kraft och att älska sin nästa såsom sig själv, det är mer än alla brännoffer och andra offer.

34. Då Jesus såg, att han hade svarat förståndigt, sade han till honom: Du är inte långt från Guds rike. Och sedan vågade ingen fråga honom mera.

35. När Jesus undervisade i templet, talade han och sade: Hur kan de skriftlärdä säga, att Kristus är Davids son? Matt. 22:41-42. Luk. 20:41.

36. Ty David själv säger genom den Helige Ande: Herren sade till min Herre: Sätt dig på min högra sida, till dess jag har lagt dina fiender dig till en fotapall. Ps. 110:1. Apg. 2:34.

1 Kor. 15:25. Hebr. 1:13, 10:13.

37. Så kallar nu David själv honom Herre. Hur kan han då vara hans son?

Och den stora folkskaran hörde honom gärna.

38. Och han undervisade dem och sade till dem: Akta er för de skriftlärdä, de går gärna omkring i långa kläder och vill gärna bli hälsade på torgen, Matt. 23:3. Luk. 11:43, 20:46.

39. och sitter gärna främst i synagogorna och på de främsta platserna vid gästabuden.

40. De äter änkorna ur husen, medan de för syns skull håller långa böner. De skall få dess svårare dom. Matt. 23:14. Luk. 20:47.

41. Och Jesus satte sig mitt emot offerkistan och såg på, hur folket lade pengar i kistan. Och många rika lade ner mycket. 2 Kon. 12:9. Luk. 21:1.

42. Men en fattig änka kom och lade ner två små kopparmynt*, det är några ören. *grek. lepton. Judarnas minsta myntenhet. Motsvarar en 1/8 as.

43. Då kallade han sina lärjungar till sig och sade till dem: Sannerligen säger jag er: Denna fattiga änka lade dit mer än alla de andra, som lade något i offerkistan. 2 Kor. 8:12.

44. För de lade alla dit av sitt överflöd, men hon lade dit av sin fattigdom allt det hon hade, hela sitt livsuppehälle.

13 Kapitlet

*Om Jerusalems förstörelse
och Jesu tillkommelse.*

Och då han gick ut ur templet sade en av hans lärjungar till honom: Mästare, se, vilka stenar och vilka byggnader! Matt. 24:1. Luk. 21:5.

2. Jesus svarade och sade till honom: Ser du dessa stora byggnader? Det

skall inte lämnas sten på sten, som inte skall brytas ner.

¹ Kon. 9:7-8. Mik. 3:12. Luk. 19:44.

3. Och då han satt på Oljeberget mitt emot templet, frågade Petrus och Jakob och Johannes och Andreas honom när de var ensamma:

4. Säg oss när detta skall ske, och vad skall vara tecknet, när allt detta skall fullbordas?

Matt. 24:3. Luk. 21:7.

5. Då svarade Jesus och började säga till dem: Se till, att ingen bedrar er.

Jer. 29:8. Matt. 24:4. Luk. 21:8.

Ef. 5:6. 2 Thess. 2:3. 1 Joh. 4:1.

6. Ty många skall komma i mitt namn och säga: Jag är*, och de skall bedra många.

*KXII: Jag är Kristus.

Jer. 14:14, 23:21. Matt. 24:5

7. Men när ni får höra om krigslarm och rykten om krig, så låt inte det förskräcka er. Ty så måste ske, men ännu är inte änden inne.

8. Ty folk skall resa sig upp mot folk och rike mot rike, och det skall bli jordbävningar på många olika platser och det skall bli hungersnöd och oroligheter. Detta är början till födslovändorna.

Jes. 19:2.

9. Men ta ni er till vara. Ty de skall överlämna er till domstolar och synagogor, och ni skall bli gisslade¹ och framdragna inför furstar och kungar för min skull, till ett vittnesbörd för dem.

Matt. 10:17-18, 24:9. Luk. 21:12.

Joh. 15:19, 16:2. Upp. 2:10.

10. Men evangeliet måste först bli predikat för alla folk.

Matt. 24:14.

11. När de nu drar fram er och överlämnar er, så bekymra er inte för vad ni skall säga och tänk inte på det innan, utan vad som blir er ingivet i samma stund, det skall ni tala. Ty det är inte ni som talar, utan den Helige Ande.

Matt. 10:19. Luk. 12:11, 21:14.

12. Och den ene brodern skall överlämna den andre till döden, och fadern sitt barn, och barn skall sätta sig upp mot föräldrarna och skall döda dem.

Mik. 7:5-6. Matt. 10:21, 24:9. Luk. 21:16.

13. Och ni skall bli hatade av alla, för mitt namns skull. Men den som står fast intill änden, han skall bli frälst.

Matt. 10:22, 24:13. Luk. 21:19. Upp. 2:7.

14. Men då ni får se förödelsens styggelse, om vilken profeten Daniel har talat, stå där den inte skall – (den som läser detta bör förstå det) – då skall de som är i Judéen fly upp till bergen.

Dan. 9:27, 12:11. Matt. 24:15. Luk. 21:20.

15. Och den som är på taket, han må inte stiga ner i huset och må inte gå in för att ta något ut ur sitt hus,

16. och den som är ute på åkern skall inte vända tillbaka för att hämta sina kläder.

17. Och ve dem som är havande eller dem som ammar i de dagarna.

18. Men be att er flykt inte sker om vintern.

19. För i de dagarna skall det bli en sådan vedermöda, att dess like inte har varit från begynnelsen av den skapelse som Gud har skapat intill nu, och inte heller någonsin skall bli.

Dan. 12:1.

20. Och om Herren inte förkortade de dagarna, så skulle inget kött bli frälst. Men för de utvaldas skull, dem som han har utvalt, har han förkortat de dagarna.

21. Om då någon säger till er: Se, här är Kristus, eller: Se där, så tro det inte.

Matt. 24:23. Luk. 17:23, 21:8.

22. Ty sådana som falskt utger sig för att vara Kristus och falska profeter skall uppstå, och göra tecken och

¹En vanlig bestraffning bland judarna. Redskapet bestod av kalvskinnnsremmar hopbundna till en piska. Högst fyrtio slag fick utdelas. För att inte överskrida det i lagen tillåtna, (5 Mos. 25:3) gav man inte fler än 39 slag. Den romerska gisslingen var betydligt råare.

under, för att om möjligt förvilla också de utvalda.

⁵ Mos. 13:1. Matt. 24:24. 2 Thess. 2:11.

23. Men ta ni er till vara. Se, jag har förutsagt er allt.

² Petr. 3:17.

24. Men i de dagarna efter den veder-mödan, skall solen förmörkas och månen skall inte ge sitt sken,

Jes. 13:10. Hes. 32:7. Joel 2:10, 31.

Joel 3:15. Matt. 24:29. Luk. 21:25. Upp. 6:12.

25. och himlens stjärnor skall falla ner och himlens krafter skall bäva.

26. Och då skall de få se Människo-sonen komma på skyarna med stor makt och härlighet.

Dan. 7:13. Matt. 16:27. Matt. 24:30.

Mark. 14:62. Luk. 21:27. Apg. 1:11.

1 Thess. 4:16. 2 Thess. 1:10. Upp. 1:7.

27. Och då skall han sända ut sina änglar och samla sina utvalda från de fyra väderstrecken, från jordens ända till himlens ända.

28. Lär av fikonsträdet en liknelse. När dess kvistar blir mjuka och löven börjar spricka ut, så vet ni att sommaren är nära.

Matt. 24:32. Luk. 21:29.

29. Så också med er, när ni ser detta ske, vet ni att det är nära och står för dörren.

30. Sannerligen säger jag er: Detta släkte skall inte förgås, förrän allt detta sker.

Matt. 24:34. Luk. 21:32.

31. Himmel och jord skall förgås, men mina ord skall inte förgås.

Ps. 102:27. Jes. 40:8, 51:6. Hebr. 1:11.

32. Men om den dagen och den stunden vet ingen något, inte änglarna som är i himlen, inte heller Sonen, utan endast Fadern. Matt. 24:36. Apg. 1:7.

33. Var på er vakt, vaka och be, ty ni vet inte när tiden är inne.

Matt. 24:42, 25:13. Luk. 12:40, 21:36.

1 Thess. 5:6.

34. Såsom när en man reser till ett främmande land och lämnar sitt hus

och ger sina tjänare makten, och åt var och en hans syssla, och befäller dörrvaktaren att vaka:

35. Vaka fördenskull, ty ni vet inte när husets herre kommer, på aftonen eller vid midnattstiden eller när tuppen gal eller på morgonen,

36. så att han inte finner er sovande, när han plötsligt kommer.

37. Men vad jag säger er, det säger jag till alla: Vaka!

14 Kapitlet

Jesus smörjs i Betania, blir förrådd, håller påsk, instiftar nattvarden, ängslas, ber, grips, förhörs inför rådet och förnekas av Petrus.

Två dagar därefter var det påsk och det osyrade brödets högtid. Och överstepräster och de skriftlärda sökte efter hur de skulle kunna gripa honom med list och döda honom.

Matt. 26:1. Luk. 22:1. Joh. 11:55, 13:1.

2. Men de sade: Inte under högtiden, för att det inte skall bli upplopp bland folket.

3. Och då han var i Betania, i Simon den spetälskes hus, och där låg till bords, kom en kvinna som hade en alabasterflaska med smörjelse av oförfalskad dyrbar nardus. Och hon bröt sönder alabasterflaskan och göt ut den över hans huvud.

Matt. 26:6. Joh. 11:2, 12:3.

4. Men där var några som blev förargade och sade: Varför skulle denna smörjelse förspillas?

5. Den hade kunnat säljas för mer än trehundra denarer* och ges åt de fattiga. Och de förebrådde henne.

*denar = romerskt silvermynt som motsvarade en dagslön.

6. Men Jesus sade: Låt henne vara. Varför gör ni henne illa till mods? Hon har gjort en god gärning mot mig.
7. Ty de fattiga har ni alltid ibland er, och närhelst ni vill kan ni göra dem gott, men mig har ni inte alltid.

⁵ Mos. 15:11.

8. Det hon kunde, det gjorde hon. Hon har i förväg smort min kropp till begravningen.

9. Sannerligen säger jag er: Varhelst i hela världen detta evangelium blir predikat, där skall också det som hon gjorde bli omtalat, till minne av henne.
10. Och Judas Iskariot, en av de tolv, gick bort till översteprästerna för att förråda honom åt dem.

Matt. 26:14. Luk. 22:4.

11. När de hörde detta, blev de glada och lovade att ge honom pengar. Och han sökte efter, hur han lämpligast skulle kunna förråda honom.

12. På första dagen i det osyrade brödet högtid, då man slaktade påskalammet, sade hans lärjungar till honom: Vart vill du att vi skall gå och tillreda så att du kan äta påskalammet?

² Mos. 12:17. ⁵ Mos. 16:5-6.

Matt. 26:17. Luk. 22:7.

13. Då sände han två av sina lärjungar och sade till dem: Gå in i staden och där möter er en man som bär en kruka vatten. Följ honom.

14. Och där han går in, säg till husägaren: Mästaren låter säga: Var är härbärgets där jag med mina lärjungar kan äta påskalammet?

15. Och han skall visa er en stor sal i övre våningen, ordnad och färdig. Tillred där åt oss.

16. Och hans lärjungar gick ut och kom in i staden och fann det så som han hade sagt dem, och tillredde påskalammet.

17. Då det nu blev afton, kom han med de tolv. Matt. 26:20. Luk. 22:14.

18. Och när de låg till bords och åt, sade Jesus: Sannerligen säger jag er: En av er, som äter med mig, skall förråda mig. Ps. 41:10. Joh. 13:18f. Apg. 1:16.

19. Men de började bedrövas och säga till honom, den ene efter den andre: Inte är det väl jag? Och en annan: Inte är det väl jag?

20. Han svarade och sade till dem: En av de tolv, den som doppar med mig i fatet. Luk. 22:21.

21. Människosonen skall i sanning gå bort som det är skrivet om honom, men ve den människa genom vilken Människosonen blir förrådd. Det hade varit bättre för den människan om hon inte hade blivit född.

Matt. 26:24. Luk. 22:22.

22. Och medan de åt, tog Jesus ett bröd, välsignade och bröt det och gav dem och sade: Tag, ät, detta är min kropp.

Matt. 26:26. Luk. 22:19. 1 Kor. 11:23.

23. Och han tog kalken* och tackade Gud och gav dem, och de drack alla av det. *bägaren.

24. Och han sade till dem: Detta är mitt blod, det nya förbundets, vilket blir utgjutet för många.

² Mos. 24:8. Jer. 31:31. Sak. 9:11.

25. Sannerligen säger jag er: Härefter skall jag inte dricka mer av vinträdets frukt förrän den dag då jag dricker det nytt i Guds rike.

26. Och då de hade sjungit lovsången, gick de ut till Oljeborget.

Matt. 26:30. Joh. 18:1.

27. Då sade Jesus till dem: Ni skall alla i denna natt komma på fall, ty det är skrivet: Jag skall slå Herden, och fåren skall bli förskingrade.

Sak. 13:7. Matt. 26:31. Luk. 22:31. Joh. 16:32.

28. Men när jag har uppstått, skall jag gå före er till Galiléen.

Matt. 26:32, 28:10. Mark. 16:7.

29. Då sade Petrus till honom: Om än alla andra kommer på fall, skall jag inte göra det. Matt. 26:33. Joh. 13:37.

30. Jesus sade till honom: Sannerligen säger jag dig: I dag, i denna natt, innan tuppen har galt två gånger, skall du tre gånger förneka mig.

Matt. 26:34. Luk. 22:34. Joh. 13:38.

31. Då sade han med ännu större kraft*: Om jag än måste dö med dig, skall jag ändå inte förneka dig. Det samma sade också alla de andra.

*KXII:s Bibel: ytterligare.

Luk. 22:33. Joh. 13:37.

32. Och de kom till en plats, som kallas Getsemane. Då sade han till sina lärjungar: Sitt här, medan jag ber*.

*KXII: så länge jag går avsidet.

Matt. 26:36. Luk. 22:39. Joh. 18:1.

33. Och så tog han med sig Petrus och Jakob och Johannes, och han började bäva och ängslas. Luk. 22:44.

34. Och sade till dem: Min själ är djupt bedrövad intill döden. Stanna kvar här och vaka.

Matt. 26:38. Joh. 12:27.

35. Sedan gick han litet längre fram och föll ner på jorden och bad att denna stund om möjligt skulle gå ifrån honom. Luk. 22:41.

36. Och han sade: Abba, Fader, allt är möjligt för dig. Tag denna kalk* ifrån mig. Dock inte vad jag vill, utan vad du vill. *bägare. Joh. 6:38. Hebr. 5:7.

37. Sedan kom han tillbaka och fann dem sovande och sade till Petrus: Simon, sover du? Förmådde du inte vaka en stund?

Matt. 26:40. Luk. 22:45-46.

38. Vaka och be att ni inte kommer i frestelse. Anden är villig, men köttet är svagt.

Gal. 5:17. 1 Petr. 5:8.

39. Och så gick han åter bort och bad och sade samma ord.

40. Då han kom tillbaka, fann han dem åter sovande, för deras ögon var förtyngda. Och de visste inte, vad de skulle svara honom.

41. Och han kom för tredje gången och sade till dem: Ja, sov nu och vila er. Det är nog. Stunden är kommen. Se, Människosonen skall nu överlämnas i syndares händer.

42. Stå upp, låt oss gå, se, den som förräder mig är nära.

43. Och strax medan han ännu talade, kom Judas, som var en av de tolv, och tillsammans med honom en stor folkskara med svärd och stavar, utsänd från överstepräster och de skriftlärda och de äldste.

Matt. 26:47. Luk. 22:47. Joh. 18:3.

44. Men den som förrådade honom hade givit dem ett tecken, och sade: Den som jag kysser, han är det. Grip honom och för bort honom på ett säkert sätt.

45. Och då han kom, gick han genast fram till honom och sade till honom: Rabbi, Rabbi! och kysste honom. 2 Sam. 20:9.

46. Då lade de händerna på honom och grep honom.

47. Men en av dem som stod där bredvid drog ut sitt svärd och slog till översteprästens tjänare och högg av honom örat.

Matt. 26:51. Luk. 22:49. Joh. 18:10.

48. Och Jesus svarade och sade till dem: Såsom mot en rövare har ni gått ut med svärd och stavar för att gripa mig.

49. Var dag har jag varit ibland er i templet och undervisat, och ni har inte gripit mig. Men detta sker, för att skriften skall fullbordas.

Ps. 22:7. 69:9. Jes. 53:12.

Matt. 26:56. Luk. 22:53.

50. Då övergav alla honom och flydde.

Ps. 88:9. Joh. 19:13.

51. Men en ung man följde honom, som hade ett linnekläde kastat över den nakna kroppen. Och de unga männen grep honom.

52. Men han lämnade kvar linneklädet och flydde från dem, naken.

53. Och de förde bort Jesus till översteprästen¹, och alla översteprästerna och de äldste och de skriftlärdade församlade sig hos honom.

Matt. 26:57. Luk. 22:54. Joh. 18:13.

54. Och Petrus följde honom på avstånd ända in på översteprästens gård. Och där satt han sedan bland tjänarna och värmde sig vid elden.

55. Men översteprästerna och hela rådet sökte efter vittnesbörd mot Jesus för att låta döda honom, men de fann inget.

Matt. 26:59.

56. Ty många vittnade falskt mot honom, men deras vittnesmål stämde inte överens.

57. Då stod några upp och vittnade falskt mot honom och sade:

58. Vi har hört honom säga: Jag skall bryta ner detta tempel, som är gjort med händer, och skall på tre dagar bygga upp ett annat, som inte är gjort med händer.

Matt. 26:61. Mark. 15:29. Joh. 2:19.

59. Men inte ens i det fallet stämde deras vittnesbörd överens.

60. Då stod översteprästen upp mitt ibland dem och frågade Jesus, och sade: Svarar du inget på det som dessa vittnar mot dig?

Matt. 26:62.

61. Men han teg och svarade ingenting. Åter frågade översteprästen och sade till honom: Är du Kristus, den Välsignades Son?

Jes. 53:7. Apg. 8:32.

62. Jesus sade: Jag är*, och ni skall

få se Människosonen sitta på Makens högra sida och komma på himlens skyar. *KXII: Jag är Kristus.

2 Mos. 3:14. Ps. 110:1. Dan. 7:10.

Matt. 16:27, 24:30, 25:31, 26:64.

Mark. 13:26. Luk. 21:27, 22:69. Joh. 6:62.

Apg. 1:11. 1 Thess. 4:16. 2 Thess. 1:10. Upp. 1:7.

63. Då rev översteprästen sönder sina kläder och sade: Till vad behöver vi nu mer några vittnen?

64. Ni hörde hädelsen. Vad anser ni? Och alla dömde honom skyldig till döden.

65. Och några började spotta på honom och täcka för hans ansikte och slå honom med knytnävarna, och sade till honom: Profetera. Och tjänarna slog honom på kinden.

Job. 16:10-11. Jes. 50:6. Matt. 26:67. Joh. 19:3.

66. Och medan Petrus var nere på gården, kom en av översteprästens tjänstekvinnor.

Matt. 26:58f. Luk. 22:55. Joh. 18:16-17.

67. Och då hon fick se Petrus, där han satt och värmde sig, såg hon på honom och sade: Du var också med nasaréén Jesus.

68. Då nekade han och sade: Jag känner honom inte, inte heller förstår jag vad du säger. Och så gick han ut på den yttre gården. Och tuppen gol.

69. Och när tjänstekvinnan fick se honom där, började hon åter säga till dem som stod bredvid: Denne är en av dem.

Matt. 26:71. Luk. 22:58. Joh. 18:25. 70. Då nekade han åter. Och litet därefter sade åter de, som stod bredvid, till Petrus: Säkert är du en av dem, ty du är en galileisk man, och din dialekt låter så.

71. Då började han förbanna sig och svära: Jag känner inte den mannen, som ni talar om.

72. Och åter gol tuppen. Då kom Pet-

¹På NT:s tid fanns det flera överstepräster samtidigt, men endast en var tjänstgörande. Den tjänstgörande översteprästen var också ordförande för Stora Rådet.

rus ihåg det ord, som Jesus hade sagt till honom: Innan tuppen har galt två gånger, skall du tre gånger förneka mig. Och han brast ut i gråt.

Matt. 26:75. Luk. 22:61. Joh. 18:27.

15 Kapitlet

Jesus förhörs av Pilatus, blir dömd, misshandlas, korsfästas, dör och begravs.

Och genast på morgonen höll översteprästerna råd med de äldste och skriftlärda och hela Rådet, och de band Jesus och förde bort honom och överlämnade honom åt Pilatus. Ps. 2:2. Matt. 27:1. Luk. 22:66, 23:1.

Joh. 18:28. Apg. 3:13.

2. Och Pilatus frågade honom: Är du judarnas konung? Då svarade han och sade till honom: Du säger det.

Matt. 27:11. Luk. 23:3. Joh. 18:33.

3. Och översteprästerna anklagade honom för många saker.

4. Då frågade honom åter Pilatus och sade: Svarar du ingenting? Se, hur de vittnar mot dig om många saker.

Matt. 27:13. Joh. 19:10.

5. Men Jesus svarade fortfarande ingenting, så att Pilatus förundrade sig.

6. Men vid högtiden brukade han ge dem en fånge lös, den de begärde.

Matt. 27:15. Luk. 23:17. Joh. 18:39.

7. Och där var en som kallades Barabbas, som satt fängslad tillsammans med andra, som hade gjort uppror och under upproret begått dråp.

Matt. 27:16. Luk. 23:19. Joh. 18:40.

8. Då ropade folket och började begära att han skulle göra åt dem som han alltid hade gjort för dem.

9. Pilatus svarade dem och sade: Vill ni att jag skall frige judarnas konung åt er?

10. Ty han visste, att översteprästerna av avund hade överlämnat honom.

11. Men översteprästerna eggade upp folket att han hellre skulle frige Barabbas åt dem.

Matt. 27:20. Luk. 23:18. Apg. 3:14.

12. Pilatus svarade åter och sade till dem: Vad vill ni då att jag skall göra med honom som ni kallar judarnas konung?

13. Då ropade de åter: Korsfäst honom!

14. Men Pilatus sade till dem: Vad ont har han då gjort? Då ropade de ännu starkare: Korsfäst honom!

15. Och då Pilatus ville göra folket till viljes frigav han Barabbas åt dem, men Jesus lät han gissla* och utlämnade honom sedan till att korsfästas.

Matt. 27:26. Joh. 19:1. *Se not till Matt. 27:26.

16. Och soldaterna förde in honom på gården, det är pretoriet, och sammankallade hela vaktstyrkan.

Matt. 27:27.

17. Och de klädde på honom en purpurfärgad mantel och vred samman en krona av törnen och satte den på honom.

Joh. 19:2.

18. Sedan började de hälsa honom: Var hälsad, judarnas konung!

19. Och de slog hans huvud med ett rör och spottade på honom, föll på knä och tillbad honom.

20. Och när de hade hånat honom, klädde de av honom den purpurfärgade manteln och klädde på honom hans egna kläder och förde ut honom för att korsfästa honom.

Matt. 27:31.

21. En som kom utifrån landsbygden, gick där förbi, Simon från Cyrene, far till Alexander och Rufus. Honom tvingade de att bära hans kors.

Matt. 27:32. Luk. 23:26.

22. Och de ledde honom till en plats som heter Golgata, det betyder huvudskalleplatsen.

Matt. 27:33. Luk. 23:33. Joh. 19:17.

23. Och de gav honom myrrablandat vin att dricka, men han tog inte emot det.

24. När de hade korsfäst honom, delade de hans kläder mellan sig och kastade lott om vad var och en skulle få av dem.

Ps. 22:19. Matt. 27:35.

Luk. 23:34. Joh. 19:23.

25. Och det var vid tredje timmen som de korsfäste honom.

26. Och det man beskyllde honom för var skrivet över hans huvud: Judarnas konung.

Matt. 27:37. Luk. 23:38. Joh. 19:19.

27. Och de korsfäste med honom två rövare, den ene på hans högra och den andre på hans vänstra sida.

Matt. 27:38. Luk. 23:32.

28. Så blev skriften fullbordad, som säger: Och bland ogärningsmän blev han räknad.

Jes. 53:12. Luk. 22:37.

29. Och de som gick där förbi bespottade honom och skakade sina huvuden och sade: Tvi dig, du som bryter ner templet och bygger upp det på tre dagar!

Ps. 22:8. 109:25. Matt. 27:39.

Mark. 14:58. Joh. 2:19.

30. Hjälp dig själv och stig ner från korset.

Luk. 23:35.

31. På samma sätt hånade översteprästererna sinsemellan med de skriftlärda, och sade: Andra har han hjälpt, sig själv kan han inte hjälpa.

32. Kristus, Israels konung, må nu stiga ner från korset, så att vi kan se och tro. Och de som var korsfästa med honom hånade också honom.

33. Och vid sjätte timmen kom ett mörker över hela landet ända till nionde timmen.

Matt. 27:45. Luk. 23:44.

34. Och vid nionde timmen ropade Jesus med hög röst, och sade: Eloi, Eloi, lama sabaktani? Det betyder: Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig.

Ps. 22:2. Matt. 27:46.

35. Och några, som stod där bredvid och hörde det, sade: Se, han kallar på Elia.

36. Då var det en som sprang fram och fyllde en svamp med ättika och satte den på ett rör och gav honom att dricka, och sade: Vänta, låt oss se, om Elia kommer för att ta ner honom.

Ps. 69:22. Joh. 19:29.

37. Då ropade Jesus med hög röst och gav upp andan.

Matt. 27:50. Luk. 23:46. Joh. 19:30.

38. Och förlåten i templet brast i två stycken, uppifrån och ända ner.

2 Krön. 3:14. Matt. 27:51. Luk. 23:45.

39. Då officeren, som stod där mitt emot honom, såg att han med ett sådant rop gav upp andan, sade han: Sannerligen var denne man Guds Son.

Matt. 27:54. Luk. 23:47.

40. Och några kvinnor var också där, som på långt håll såg på. Bland dem var också Maria Magdalena och Maria, Jakob den lilles och Joses mor, och Salome,

Ps. 38:12. Matt. 27:55. Luk. 23:49.

41. som också hade följt honom och tjänat honom, medan han var i Galiléen. Och många andra som hade gått upp till Jerusalem med honom.

Luk. 8:2-3.

42. Och då det redan blivit afton, eftersom det var tillredelsedag, det är dagen före sabbaten,

43. kom Josef, från Arimatea, en aktad rådsherre, som också väntade på Guds rike, och tog mod till sig och gick in till Pilatus och bad att få Jesu kropp.

Matt. 27:57. Luk. 23:50. Joh. 19:38.

44. Då förundrade sig Pilatus över att han redan var död och kallade till sig officeren och frågade honom, om det var länge sedan han hade dött.

45. Och när han hade fått veta det av officeren, gav han kroppen åt Josef.

46. Och han köpte ett linnetyg och tog ner honom och svepte honom i linnetyget och lade honom i en grav, som var uthuggen i klippan, och välttrade en sten för ingången till graven.

Matt. 12:40, 26:12, 27:60.

Luk. 23:53, Joh. 19:41-42.

47. Men Maria Magdalena och Maria, Joses mor, såg var han lades.

16 Kapitlet

Jesus uppstår från de döda, visar sig för lärjungarna, ger dem det sista uppdraget och far upp till himlen. Hedningarnas kallelse.

Och då sabbaten var till ända, köpte Maria Magdalena och Jakobs Maria, och Salome välluktande kryddor, för att gå och smörja honom. Matt. 28:1. Luk. 24:1. Joh. 20:1.

2. Och mycket tidigt på första dagen i veckan kom de till graven, då solen gick upp.

3. Och de sade till varandra: Vem skall vältra bort stenen åt oss från ingången till graven?

4. Men då de såg upp fick de se att stenen var bortvältrad. Ty den var mycket stor.

5. Och när de hade kommit in i graven, fick de se en ung man sitta på högra sidan, klädd i en lång vit klädnad, och de blev förfärade.

Matt. 28:2. Joh. 20:12.

6. Men han sade till dem: Var inte förfärade! Ni söker Jesus från Nasaret, som var korsfäst. Han är uppstånden, han är inte här. Se, platsen, där de hade lagt honom. Matt. 28:5. Luk. 24:5.

7. Men gå bort och säg till hans lärjungar och Petrus, att han går före er till Galiléen, där skall ni få se honom såsom han har sagt er.

Matt. 26:32, 28:10. Mark. 14:28.

Apg. 1:3, 13:31. 1 Kor. 15:5.

8. Och de gick hastigt ut och flydde från graven. Ty bävan och förundran hade kommit över dem. Och de sade inget till någon, ty de var förskräckta.

Matt. 28:8. Luk. 24:9.

9. Men när Jesus var uppstånden på morgonen den första veckodagen, visade han sig först för Maria Magdalena, från vilken han hade drivit ut sju onda andar*.

*KXII: djävlar.

Luk. 8:2. Joh. 20:14-16.

10. Hon gick och berättade det för dem som hade varit med honom, och som nu sörjde och grät.

11. Och när dessa hörde att han var levande och var sedd av henne, trodde de inte.

12. Därefter visade han sig i en annan skepnad för två av dem som var på vandring utåt landsbygden.

Luk. 24:13.

13. Och de gick också bort och berättade det för de andra, men de trodde inte heller dem.

14. Sedan, uppenbarade han sig för de elva när de låg till bords, och förebrådde dem deras otro och deras hjärtas hårdhet, att de inte hade trott dem som hade sett honom vara uppstånden.

Luk. 24:36. Joh. 20:19. 1 Kor. 15:7.

15. Och han sade till dem: Gå ut i hela världen och predika evangelium för hela skapelsen. Matt. 28:19. Joh. 15:16.

16. Den som tror och blir döpt, han skall bli frälst, men den som inte tror, han skall bli fördömd. Joh. 3:18, 36, 12:48.

17. Men dessa tecken skall följa dem som tror: I mitt namn skall de driva ut onda andar*, de skall tala med nya tungor,

*KXII: djävlar.

Luk. 10:17. Apg. 2:4, 5:16, 8:7, 10:46, 16:18, 19:6. 1 Kor. 12:10, 28.

18. ormar skall de ta i händerna, och om de dricker något, som är dödande, skall det inte skada dem. På sjuka

skall de lägga händerna, och de skall bli friska.

Luk. 10:19. Apg. 28:3f.

19. Därefter, sedan Herren Jesus hade talat med dem, blev han upptagen i himlen, och satte sig på Guds högra sida.

Ps. 110:7. Luk. 24:50-51. Apg. 1:2f.

20. Men de gick ut och predikade överallt. Och Herren verkade med dem och stadfäste ordet med efterföljande tecken. Amen.

Apg. 14:3. Hebr. 2:4.